

ஓம்
பரப்ரஹ்மணேநமஃ.

ஸ்ரீ சேஷாத்நிரி சிவனார்

அருளிச்செய்த

நாநாஜீவவாதக்கட்டவரூ.

இது

சென்னை தமிழ்நாடு தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. வடிவேலுசெட்டியார் அவர்கள்

இயற்றிய

குறிப்புரையுடன்

செயாராலும்

தஞ்சை. எஸ். குமாரசுவாமிபிள்ளை

அவர்களாலும்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

(Copy Right Registered.)

1904.

விலை அணு 4.

ओं

வரமு ஹ்ணை நம: ||

INTRODUCTION.

THAT the Tamil literature has drawn much of its inspiration from the Mother of all Languages, especially from her Philosophies, can be very easily made out if we just glance over the works of such great Tamil writers, as Thiruvalluvanayanar, Thathuvarayar, Manickavasagar, Thayumanavar, Thiru-Gnanasumbandhar, Appar, Sundarar, Veēray Alavanthar, Nammalvar, Thandavarayar, Thiraymanglam Sivappragasar, Thirumular, Avvayar and a host of other eminent writers. The great author of "NANA JEEVA VATHAK KATTALY" is one of them. The book has been very ably commented upon by MR. VADIVALU CHETTYAR, Pundit, Hindu Theological High School, Madras. Whoever wants

to have an insight into the mysteries of creation, as understood by the old Aryan sages, and have some conception of the Vedanta Philosophy, should make it a point to go through this invaluable work. In a very short compass, the difficult subject has been handled in such a masterly manner, that it throws a great credit to the ability of the intelligent author. Those whose ignorance of language does not allow them to read the Vedanta Philosophy in the original, will do well to read this little but perfect book which has been so lucidly commented upon by Mr. CHETTIAR. The reader will be more than paid for his labours. This is my honest opinion.

Swami Ramakrishnananda
of Sri Ramakrishna Mission,
 MADRAS.

மு க வு ரை.

ஸ்ரீ அகில ஜகந்நாயகனாகிய பரமேசுவரன் அநாதி சம-
சார பத்தர்களாயிருக்கின்ற ஜீவர்கள் உஜ்ஜீவிக்குமபொ-
ருட்டு மூன்று காண்ட வடிவினதாய வேதத்தினை வெளிப்-
படுத்தினர். அம்மூன்று காண்டங்களில் முறையே மலம்
விசேஷம் ஆவரணமென்னும்மூன்று தோஷங்களையும் நீவர்-
த்திக்கும் உபாயம் பலவுள. அவ்வேதாதி காரமும் நுண்-
ணிய அறிவும் பெற்று அவ்வுபாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள
மாட்டாத ஜீவர்களிடத்துக் கருணையினால் அவ்விசனருள்
வழிப்பட்ட ஆன்றோர்கள் அவ்வேதப்பொருள்களை விரித்-
தும் விவக்கியும் பலநூல்கள் செய்திருக்கின்றனர். அவற்-
றுள் பேதத்தை ஒழித்து பிரதிசய சுகத்தை நரும் சாராம்
சமாயுள்ளது சர்வமத சித்தாந்த சிரோமணிபாகிய வேதா-
ந்த சித்தாந்தமாம். இதனை விளக்குதற்கு ஆரியத்தினும் தமிழ்-
ழினும் அநேக நூல்க ளமைந்திருக்கின்றன. அங்ஙனமாயி-
னும் நான்கு சாதனங்களைப் பெற்றவரும் பர்மாஸ்திகரும்
அப்பல நூல்களை ஆராயும் நுண்ணறிவிடைய மந்தமதியி-
னருமான அதிகாரிகள் எளிதிலறிந் துய்யுமாறு கருணையே
வடிவங்கொண்ட ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனார் நானாஜீவவாதக்-
கட்டளை என்னும் நூலினைச் செய்தருளினர். அது பலவருட-
ங்கள் தொட்டு நம்முன்றோர்களால் வேதாந்தம் பயிலும்
பாலர்க்கு முதனூலாக வழங்கப்பட்டு வருவது பிரசித்தம்.

ஆனால் இக்காலத்தில் ஆரிய முதலிய பஸ்டோழிகளினின் றும் தமிழிற் பல கடினமான விஷயங்கள் வந்து வழங்கிவரு கின்றன. அவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு ஆசிரியர் இந்நூலிலேயே சூசிப்பித்துள்ளரேனும் அந்தச்சூசனையாகிய குறிப்புக்களை ஆங்காங்கு விளங்கு எடுத்துரைத்தா லன்றி யாவரும் எளிதிலுணர்தல் அரிதென வுணர்ந்து, சென்னை இந்து தியலாலிகல் லீஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும், சென்னை மா நகரத்தின்கண் வேதாந்த பாஸ்கரரா யெழுந்தருளியிருந்த மகான். சை. இரத்தினச்செட்டியார் அவர்களிடத்து வேதா ந்த அப்பியாசம் செய்தவர்களுள் ஒருவருமாகிய ம-ா-ா ஸ்ரீ. கோ-னடிவேலுசெட்டியார் அவர்கள் இதற்குக் குறிப்புரை யொன்று எழுதினர். அது வேதாந்த விஷயங்களைத் தெளி வாய்க் காட்டுதலோடு அதனைப் படிப்பவர்களின் புத்தி, விசாரமாகரம் விருத்திப் பிரபாகர முதலிய பெருநூல்களில் பிரவேசித்தற்குப் பேருதவியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் வேதாந்தப்பிரதமாப்பிபாசிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் இஃ தின்றுயமையாததே.

 வெ. கு.

இம்முகவுரை வேதாந்த வித்வசிரோடணியும், விருத்திப்பிரபாக ரம், விருத்திரத்தினுவலி, விசார சந்திரோதயம், பாலபோதம், தர்க்க கௌமுதி முதலிய அரிய பெரிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப் பாகிரி யருமாகிய தஞ்சைமா நகரம், ஸ்ரீமத். வெ. துப்புராமராமாஜு அவர் கனால் எழுதப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சிதம்பரவாசி கோயிலார்

ஸ்ரீ பொன்னம்பலசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

எண்கீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

நல்முடைநா நாசீவ வாத மென்று

நவிறருகட் டனே நூற்கு ஞான நூல்கள்

பலவுமாயந் தங்கங்கே பகர வேண்டும

பாங்குடைய பொருளெடுத்து விபாக்கியா னித்தா
னிலகுசென்னைப் பதிவையும் வடிவே னும

விருந்தவத்தோ னிதிலணுவு முரணின் முயாந்
குலவுசா தனமென்னு நான்கி னேடுங்

கடியாய் பவர்க்குமுத்தி கூடு மன்றே.

சுபம்.

காஞ்சீபுரம்

மகாவித்வான் இராமஸ்வாமி நாயுடவர்கள்
இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியசுந்தரிநீத்தம்.

மேனா னறிஞர் மேதினி யோருய விடைவொ நரைத்தருர்செய்
நானா சீவ வாசக் கட்டளை யெனுமொரு நவையறுநூற்
காறா வன்புறொர் விரிவுரை தந்தனா னணிவரு மிப்பர்சூலக்
கோறா வலர்பெரு மானெழில் வடிவேற் குலவுறு பெயரோனே.

திருத்தருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகளாதினம்
புகூர். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய
ஸ்ரீமத். தண்டறை-சுப்பராய ஆசாரிபாரவர்கள்

இயற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியசுந்தரிநீத்தம்.

பரத்தின துண்மை பெரிந்தவர் போற்றும்
பாக்கிய ஞானமார் தென்மல்
இரத்தின வள்ள வின்னரு டன்னா
விலங்குமத் துவிதமெய் யறிந்தோன்
வரத்தளி நாறா சீவவா தககட்
டளைக்கொரு குறிப்புரை வகுத்துட்
டிரத்தினை யெவர்க்குந் தெரித்தனன் வடிவே
லெனும்பெயர்ச் செவ்வியோன் மாதோ.

ஷா சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். ப-தங்கவேலையரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியசுந்தரிநீத்தம்.

ஓட்டுறவொன் றில்லாத வான்மாவே யுண்மையென
வுரைக்குஞ் சீரார்

கட்டளைக்கோர்குறிப்புரையைக் கருணையினு லெடுத்தெவர்க்கும்
காட்டி னானால்
சிப்டர்களாற் புகழ்தின்ற திறமுடையா னறிவுடையான்
சீர்த்தி மக்கான்
இட்டனவன் வடிவேலென் றியற்பெயரா னெம்மனோர்க்
கௌரிது னைமா.

சே. சுவாமிகள் மாணுக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். பி-ஆறுமுக முதலியாரவர்கள் இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியவிருந்தம்.

ஞா துருவி னுணைமநிலை நயந்தெவரு மறிந்திடவோர்
நாநா சேவ
வாதமெனுங் கட்டளையி னாரியபொருள் வளமினிதின்
வகுத்திட டானால்
சேவமுடி விளங்கிடுநல் விரத்தினத்தைப் பதித்தவடி
வேலென் றியவ
னோ துநம தாப்த்சிகா மணியெவரும் புகழவுள
முன்னி மாதோ.

வித் வான்

ம. இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

நேரிசைவேண்பா.

நருநானு சேவா தக்கட் டளைக்கிங்
கருஞான முற்றெவரு மார—விரிவா
யிலகுரைத் தானபுலவ ரேறுவடி வேலென்
துலகுரைச் சூற்ற னுவந்து.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோ ரூ ப வ ண க் க ம்.

“பொன்னுல கத்தினிற் புய்யி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கினறது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மிபாவுமாய்த
துன்னுவ தப்பொரு டொழுதி றைஞ்சுவாம்.”

குருவணக்கம்.

“தந்தைகா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா விற்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணைநம:.

* நானாஜீவ்வாதகீகட்டஹி.

நூல் அவதாரிகை.

நிஷ்காம கருமத்தினால் மல (பாவ) மும் ஈசுவரோபாசனையி
னால் வீட்சேபமு (மன மொருமுகப்படாமையு) ம் நீவிர்த்தியாகிச்
சொருபாவரண (பிரமவடிவ ஆன்மாவை யுள்ளவா றறியாமை) மாத்
திரமுடைத்தாய், நித்தியாநித்தியவஸ்துவிலேகம் (நித்தியப் பொரு
ளின்னது அநித்தியப்பொரு ளின்னது என்று பகுத்தறியுந்தன்மை),
இஃபரபோகவிராகம் (இயவுலகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகத்திலும்
உள்ள போகத்தில் விருப்ப மில்லாமை), சமாதிசட்க சம்பத்தி
(சமை, தமை, திதிக்கை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதி யென்னு மறு
குணங்கள்), முமுட்சுத்துவம் (இயல்பாகவே மோட்சத்தில் விருப்ப
மாயிருத்தல்) என்னும் நான்கு சாதனமு முடைய அதிகாரி சற்குரு
வாயிலாகப் பிரமான்ம ஐக்கிய ஞானத்தை யெளிதி லுணர்ந்து, கார
ண (மாயை) சகித ஐகத்தின் நிவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியுமா
கிய மோட்ச மடையுமாறு, உபநிஷத்து கீதை பிரமசூத்திர மென்

* நானா - பல, ஜீவர் - உயிர்கள், வாதம் - பொய்யென்று நிச்ச
யித்தல், கட்டளை - முறை. எனவே, சீவபேதங்களைத் தத்துவஞான
த்தினால் வாதித்து (பொய்யென்று நிச்சயித்து) ஏகவடிவாய் விளங்
கும் ஆன்மவடிவ சிவத்தைத் தெரிவிக்கும் நூல் என்பது அதன் திர
ண்ட பொருளாம்.

னும் பிரஸ்தானத் திரயங்களது முடிவை நல்லாசிரியர் மூலமா யுணர்ந்து அநாத்மாகார விருத்தி யொழிந்து அறிவாகாரமாய் விளங்கியிருந்த சேஷாத்திரி சிவனார் என்னும் பெரியார் சகல வணர்த்தங் களையும் காரணத்தோடு ஒழித்தற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள மகாவாக் கியத்தின் பொருளை யிந்துலின்கண் அத்தியாரோப அபவாதக் கிரமமாகக் கூறுகின்றார்.

விஷய அவதாரிசை.

ஆன்மவடிவசிவம் உபாதியினாலே ஐவகையாக விளங்கலைக் கூறல்.

க.—சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாட்சியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக வொரு சத்தி யுண்டு. அந்தச் சத்தி, அதீதப் பிரமத்தி லடங்கி யிருக்கும்போது சுத்தப் பிரமமென்று பெயர். இந்தச் சத்தி, விகிரம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை விபாபிக்கும்போது பரை விபாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே பரப்பிரம மென்று பெயராயிற்று.

சுத்தப்பிரமம்.

க.—(குறிப்புரை). ஒன்றாயும், அகண்டமா (கண்டிக்கப்படாததாயும், அசங்கமா (கூட்டமற்றதாயும், உற்பத்திராசமில்லாததாயும், அதிரிசியமா (ஆத்மானுபவத்தாலன்றி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாகாததாயும், நாம (பெயர்) ரூப (வடிவ) ங்களற்றதாயும் இருப்பது பிரமமாம். இது பெருமையால் (வியாபகமாயிருத்தலால்) தன்னை யொன்றும் வியாபித்திருத்த வில்லாதிருப்பது பற்றிச் ‘சுத்தப்பிரமம்’ என்று சொல்லப்படுகிறது. தத்துவக்கூட்டங்களைத் தத்தங் காரணங்களிலொடுக்கிக்கொண்டு சென்றால் காரணகாரியங்களின்றி முடிவாக நிற்பது பிரமமேயாதலால் இவ்வவசரத்து இது சுத்தப்பிரம

மென்றும், அந்நிவசனீய வடிவ மாயாசத்தியோடு கூடி உலகநாடுகிப காரியத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான (முதல்) விவர்த்தகாரண மாய் கின்ற அவசரத்துக் காரணப் பிரமமென்றும், மாயையின் சத் துவருணத்தில் பிரதிபலித்து உருத்திரனாதி வடிவமாய் கின்ற அவ சரத்துக் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். சத்தப்பிரமத்தை வஸ்து என்றும், தத்துவமென்றும், மெய்ப்பொருள் என்றும், செம் பொருள் என்றும், உள்ளது என்றும் கூறுவா.

சர்வசாட்சி.

பிரமமானது மறைவின்றி (நேரே) சொருபவடிவ ஞானத்தி னாலே தனது அநாதி (உற்பத்தி யில்லாத) கற்பிதமாயையிற் றோர் றிய சகல துரிபுடி (காண்பான் காட்சி காணப்படும்பொருள்) களே யும் விளங்கச்செய்து சம்பந்தமின்றிக் காண்பதால் சர்வசாட்சியாம்.

சத்தி.

சத்தந்தரமின்றி (தர்மமா) யிருப்பது சத்தியெனப்படும். நண்செ சத்தியென்றது பிரகிருதியை. “பிரமசந்திதி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகத்நிர்மாணஸாமர்த்தியமுடைய புத்திசுவருபமா கிய பிரமத்தினுடைய சத்தியே பிரகிருதி” என்று நிராலம்போபக்ஷி த்துக் கூறுகின்றது. (பிரகிருதி யென்னும்) சத்தியானது (பிரம மென்னும்) சத்தனைத் தவிர வின்றென்பதை விளக்க “அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக(வேறுபடாததாக) ஒரு சத்தியுண்டு” என்று உவமான வாயிலாகக் காட்டப்பட்டது. [அக்கினியிற் சூடுபோல ஷன்பது உவமானம்.]

சுதீதப்பிரமம்.

மனோவாக்குகளா லறியப்படாது காரணகாரியரகிதமாயுள்ள சேதனம் அதிதப்பிரமமாம். [அதிதம் - மீறிப்போதல்.] அதிதப் பிர மத்தில் பிரகிருதியாகிய சத்தி யடங்கி யிருத்தல் கயிற்றில் பாம்பா தற்குரிய சத்தி யடங்கியிருத்தல் போலவாம்.

பரை.

பிரகிருதியாகிய சத்தி விசிரிம்பித்து (அதிக்கிரமித்து அஃதா வது வெளிப்பட்டு)ச் சத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது பரை என்று சொல்லப்படுகிறது. பரை யெனினும் பராசத்தி யெனினும் ஒக்கும். திருக்கோலவயார் “காகத்திருகண்ணில்” என்னுஞ் செய்யு ளினுரையில் “யவையுமாமேகம் பராசத்தி” என்றனர் பேராசிரியர். இதுதான் நாமரூபவடிவ எப்பொருட்டும் மூலகாரணமாய் நிற்பது. இது மூலவித்தை என்றும் மகாமாயை என்றும் சொல்லப்படும்.

சத்தப் பிரமத்தில் கற்பனையாக அடக்கியிருந்த பிரகிருதி உலக காரணமாமாறு வெளிப்பட்ட அவசரத்து அதற்குப் பிரமம் காரண மாமென்றும், அசுரால் கற்பிதமாக மறைபட்ட பிரமத்தின் எக தேசபாகம் பரப்பிரமமென்று பேர் பெறுதலின் அப்பேர் அதன் காரிய மென்றும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

பரப்பிரமம்.

நாமரூபவடிவ எப்பொருட்டும் விவர்த்தகாரணமாயும் தனக் கொரு காரணமின்றி மேற்பட்டும் வியாபகமா யிருப்பது பரப்பிரம மாம்.

உ.—இலட்சண சூனியமா யிருக்கின்ற விர்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்திதானத்திற் புருஷ சமூகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிருத்த சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்க ளுண்டாயின. இந்தச் சத்த சத்து வத்திற்கு ஆனந்தரூப சத்தியென்று பெயர். சத்த ரஜ சக்குச் சித்துரூப சத்தியென்று பெயர். சத்த தமஸுக் குச் சத்துரூப சத்தியென்று பெயர். இந்தக்காரணமான ஆனந்தரூப சத்தியுடனே பரப்பிரமம் கூடிச் சர்வானந்த சமூத்தியை யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கிற பெயர் போய்ப் பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் வந்தது. இந்தப்

பரமானந்தர் சித்தாரூப சக்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாச மென்கின்ற சொப்பனவத்தைபை யடைகின்றபோது, பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரிபூரண சேனகின்ற பெயர் வந்தது; இங்ஙப் பரிபூரணர் சத்துரூப சக்தியுடனே கூடிச் சர்வவ்யாபக மென்கின்ற சாக் கிளவத்தைப யடைகின்றபோது பரிபூரண ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரனென்கின்ற பெயர் வந்தது.

இலட்சணம்.

உ.—(சு-ரை). ஒன்றிற் சிறப்பர் யிருப்பதாகிய குறி இலட்சண மெனப்படும். இது சொரூபலட்சண மெனவும், தடத்தலட்சண மெனவும், உபலட்சண மெனவும் மூவகையாம்.

(1) எது ஒன்றிற் சிறப்பாயிருப்பதாகிய குறி எப்போதுமிருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறுபிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது சொரூபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: குடுமையது இயென்றபொல்வது. (2) எது ஒருகாலத்திருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறு பிரித் தறிவிக்கின்றதோ அது தடத்தலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: நாபக்காரன் இவன் என்றாற்போல்வது. (3) எது காரியத்திற் சம்பந்த மில்லாததாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறு பிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது உபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: காகமுடைய வீட்டிற்குப்போ என்றாற்போல்வது. காகம் போனவிடத்தும் வீட்டியப் பரிசுற்றதே இதில் விசேடணமாம். உபலட்சணம் தடத்தலட்சணத்திலடங்குமாயினும் வினக்குதற்பொருட்டி வேறுபிரித் தெழுதப்பட்டது.

இலட்சண நுயியர்.

பரையென்னும் சத்தி (பிரகிருதி) சத்தென்றாவது அசத்தென்றவது குறிப்பிட்டறியக்கூடிய லட்சணமில்லா திருப்பதுபற்றி 'இலட்சண குணியமா யிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்கு' என்று கூறப்பட்டது.

பிரமத்தில் (சுத்பிதமாய்) உள்ள பராசத்தி பிரமத்தைப்போல் மூன்றுகாலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப் படாமலிருத்தலின்மையான் சத்தன்றும் [யாது சத்து அது எக்காலத்து முளதாதல்வேண்டும்]; மலடிமகன்போல் முக்காலத்தும் சொரூபமிலதாயிருத்த வின் னையான் அசத்தன்றும் [யாது அசத்து அது எக்காலத்து மிலதாதல்வேண்டும்]; ஆகவே இது பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கதாயும் சொரூபமுளதாயும் இருத்தலின் சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறும்; ஆகவே, ஒருகாலத்து(மயக்க காலத்து)ச் சொரூபமுடையதாய்த் தோன்றி மற்றொருகாலத்து (தெளிவுகாலத்து)ப் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குறித்தாயிருப்பது சதசத் விலக்ஷணம் (சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறுபட்டிருப்பது) என்று பெறப்பட்டது. சதசத்விலட்சணமெனினும் மித்தையெனினும் அந்நிவசனீயமெனினும் ஒக்கும்.

பராசத்தியினின்று சத்துவாதி துண்டாண்டானமையை விவரித்தல்.

பரப்பிரமத்தின் சந்தான (எதிர்) விசேடத்தினாலே பராசத்தியினின்று சத்துவாதி முக்குணங்க ளுண்டானமையை விளக்கப் ‘புருஷசமுகத்திலே (எதிரே) ஸ்திரீக்கு இன்பஞ்சனித்தாற் (உண்டானாற்) போல்’ என்றுவமை கூறப்பட்டது. “போந்தூவிகாரஞ் சிறிதும் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொருந்தி நிற்பக், காந்தமசையா திருந்து மக்காந்தத் தெதிருசி கம்பித் தாற்போல், வாய்ந்தவதன் (பிரமத்தின்) சந்திதியின் மாயைவிகா ரம்புரிந்து மணிச்சூன் முற்றி, யேய்ந்தபெயர் மானதனென் றெடுத்தோத வொருமகவை யீன்றான் மன்றோ” என்று பிரபோதசந்திரோதயங் கூறுவதிங் கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

அவிகிருத (மாறுதலில்லாத) சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு முறையே சுத்த சத்துவமென்றும், சுத்த ரஜஸ் என்றும் சுத்த தமஸ் என்றும் பேராம்.

இராசத தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டாம லக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தசத்துவமாம்.

சத்துவ தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டாம லக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தரசஸாம்.

சத்துவ இராசத குணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டாம லக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தீதமஸாம்.

முகம் ஹடைய நெருஞ்சிமுள்ளின் ஒருகூறு மேற்பட்டிருக்கும்போது மற்றையிருகூறும் கீழ்ப்பட்டிருப்பதுபோன்று பராசத்தியின் முக்குணங்களில் ஒருகுணம் மேற்பட்டிருக்கும்போது மற்றையிருகுணமும் கீழ்ப்பட்டிருக்கு மென்பது.

ஆநந்தரூபசத்தி கேவல (சுழுத்தி) சகல (சொப்பன சாக்கிர) ங்களுக்கு நேர்காரணமா யிருப்பதுபற்றி 'இந்தக் காரணமான ஆநந்தரூப (வடிவ) சத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

உணர்ச்சி கீழ்ப்பட்டிருக்க உவகை மேற்பட்டிருப்பது ஆநந்தமாம். சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தம் சாக்கிர சொப்பன அவத்தைகளிலுண்டாகும் ஆநந்தம்போன்று பின்னபின்னமா யிராமல் பேராநந்தவடிவாய் விளங்கலால் 'சர்வாநந்தசுழுத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

பரமநந்தர்.—மேலான(எல்லையற்ற)ஆநந்தவடிவாயிருப்பவர்.

சித்துரூபசத்தி.—நாமரூபவடிவ விஷயங்களை விளக்கஞ்செய்யும் சத்தி.

சொப்பனாவஸ்தை (சாக்கிரத்திலுள்ள) ரவி (சூரியன்) முதலிய ஒளிப்பொருள்களின் உதவியின்றியே விளங்குதல்பற்றிச் 'சர்வப் பிரகாசமென்கிற சொப்பனாவத்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பரிபூரணர்.—தமக்கு மேற்பட்ட தொரு பூரணப் பொருளின் திக் கடா திகளில் மண் நிறைந்திருப்பதுபோன்று எப்பொருளினும் நிறைந்திருப்பவர். மைத்திராயண்ணியுபநிஷத், ஆறாவது பிரபாகடத்தில் "(சிருஷ்டிக்கு) முன்பு பிரமமே சகத்தாக இருந்தது; (நாமரூப

மற்ற இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரமத்தைவிட அந்நியமாக விருக்கவில்லை) ஒன்றாகவே இருந்தது ; சம்பூரணமாக இருந்தது ; கிழக்கே பூரணமாயும், தெற்கே பூரணமாயும், மேற்கே பூரணமாயும், வடக்கே பூரணமாயும், மேலும் பூரணமாயும், கீழும் பூரணமாயும், எங்கும் பூரணமாய் இருந்தது ; கிழக்கு முதலான திக்குகளென்பது மில்லை, குறுக்குமில்லை, கீழுமில்லை, 'மேலுமில்லை' என்று கூறுவதற்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

சத்துருபசுத்தி.—நாம ரூபவடிவப் பொருள்கள் சத்தியமென்று சட்சித்விசாரணோக்கில்லாதவர்கள் விவகரித்தற்குக் காரணமாயிருக்குஞ் சத்தி.

சாக்கிராவஸ்தையில் சர்வ (எல்லாத்) தத்துவங்களும் வியாபகமாய் விவகரித்தற்கிடமாயிருத்தல்பற்றிச் 'சர்வவியாபகமென்கிற சாக்கிராவஸ்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பிரம்மம். -- ஜாக்கிராவஸ்தையில் விவகரிக்குப் தத்துவங்களுள் மேலாய் விளங்குபவன்.

[ஈண்டுக் கூறிவந்த நால்வகைச் சத்திகளுள் பிரமத்திற்குப் பராசத்தி மகாகாரணசரீரமென்றும், ஆனந்தரூபசத்தி காரணசரீரமென்றும், சித்தரூபசத்தி ஆட்சுமசரீரமென்றும், சத்துரூபசத்தி ஸ்வரூபசரீரமென்றும் அறிக. இதனால் பிரமத்திற்கு யதார்த்தநிலையில் யாதொருசரீரமு மின்றென்றும் அயதார்த்த நிலையில் நால்வகைச்சரீரம் (கற்பிதமாக) உண்டென்றும் பெறப்படுமென்க. பரை காரணமாகப் பிரமம் - சுத்தப்பிரமம், பரப்பிரமம், பரமானந்தர், பரிபூரணர், பரன் என்று பெயர் பெற்றவாறு காண்க.]

அ - கை.

பிரகிருதித் தோற்றமும், ஈசுவரத் தோற்றமும் கூறல்.

ந.—இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே சுத்தியில் சசிதந் (கிளிஞ்சலில் வெள்ளி) கோ

ன் மிறைப்போல, மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தி யுண்டாயிற்று. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விக்ருககுணமாகிய முக்குணத்துடனே கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவ குணம் மாயையென்றும், சர்வஞ்ஞவாதியென்றும், ஈசுவர காரணசரீரென்றும் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மலசலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமஞ் சலட்சணமாகப் பிரதிபிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யம் சர்வஞ்ஞராகிய ஈசுவரனென்று சொல்லப்படும்.

அகண்டம்.

க.—(து-ற). காலத்தினாலும் தேச(இட)த்தினாலும் வஸ்துவி (பொருளி) னாலும் கண்டிக்க (வேறுபடுத்திப்) படாதது அகண்டமாம்.

பிரமம் உற்பத்தி நாசமின்றி (சித்தியமா) யெக்காலத்து மிருப்பதாலும், கடபடம்போல் ஒரிடத்துமாத்திரமிராது ஆகாசம்போல் எல்லா விடங்களிலும் வியாபித்துருப்பதாலும், கடமும் படமும் போல் ஷேதுபட்டிராமல் மண் தனது காரியவடிவ கடத்திற்கு வேறு பட்டிராமைபோல் தனது விவர்த்தகாரியவடிவப் பொருளிற்கு வேறு பட்டிராமையாலும் அதற்குக் கால தேச வஸ்துக்களால் முடிவின் றென்க.

சத்து.

முக்காலத்திலும் பொய்யென்று சிச்சயிக்கப்படாதது சத்தாம்.

சித்து.

முக்காலத்தும் எல்லாவற்றையு மறிவதாயும் அறியப்பட்டவற்றை லறியப்படாததாயு மிருப்பது சித்தாம்.

ஆநந்தம்.

மூக்காலத்தும் மிகுந்த பிரியத்திற்கு விஷயமா யிருப்பது ஆநந்தமாம்.

மூலப்பிரகிருதி.

பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருக்கும் மாயை மூலப்பிரகிருதி பெண்ப்படும். மூலம் - காரணம். பிர என்றால் சத்துவகுணம், கிரு என்றால் ரஜோகுணம், தி என்றால் தமோகுணம்; ஆகவே, முக்குணங்களுடன் கூடிய மாயை பிரகிருதியாம். இது ஒவ்வோ ரவசரம் பற்றி அவித்தை, சத்தி, சத்யை, மூலை, தூலை, யோனி, அபவியக்தம், அஃவியாகிருதம், அஜை, அஞ்ஞானம், தமம், துச்சை, அசிர்வசநீயை, பின்னை என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும். வாசுதேவமனனம் “மூலப்பிரகிருதி யெதுவென்றால் வெருப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோலச் சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளயமென்றும் மகாசமுத்தியென்றும் போர்” என்று கூறுவ திருக்கறியத்தக்கது.

நிர்விகாரவடிவப் பிரமத்தில் பிறிதொன்றுண்டாதற்கு ஞாய மின்மைபற்றிப் ‘பிரமத்தினிடத்திலே சத்தியில் (கிளிஞ்சலில்) ரசிதம் (வெள்ளி) தோன்றினாற்போல மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தி யுண்டாயிற்று’ என்று கூறப்பட்டது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றிய தெப்படி மித்தையோ அப்படியே பிரமத்தில் பிரகிருதி தோன்றியதும் மித்தையாம். விசாரணையில் பொய்யாயொழிவது மித்தையாம். விருத்தி, பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தம் என்னும் நால்வகை வாதங்களில் இது விவர்த்தவாதமாம். தனது சொரூபத்தை விடாமல் வேறு சொரூபத்தைக் காட்டல் விவர்த்தமாம். கிளிஞ்சலானது தனது சொரூபத்தை விடாது வேறுசொரூபமாகிய வெள்ளியைக் காட்டிவதுபோலப் பிரமமும் தனது சொரூபத்தை விடாது

வேறு சொரூபமாகிய மூலப்பிரகிருதியைக் காட்டுமென்பதாம். விகிருதம் - மாறுவது.

மாயை.

சிந்திக்கக்கூடாத சக்தி யுள்ளதாயும் யுத்தியில் அடங்காததாயு மிருப்பது மாயையாம். எது வாஸ்தவத்திலில்லையோ அது மாயை எனினு மொக்கும்.

பிரகிருதியின் சத்துவகுணமான மாயை ஈசுவரனுக்குச் சர்வஞ்ஞ வுபாதியாயும் காரணமாயும் இருப்பதென்பதால் இது நீங்கியவிடத்து ஈசுவரன் பிரமவடிவா யிருப்பதன்றித் தனக்கொரு வடிவமுடையவனா யிருத்த லின்றென்ப தாயிற்று. சர்வஞ்ஞவுபாதி என்று கூறினும் இனம்பற்றி மாயை சர்வகாரண முதலியவற்றிற்கும் உபாதியா யிருக்கிறதென்று கொள்க.

அவை:—சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவம், சர்வவியந்திருத் துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வகர்த்துருத்துவம், சர்வசக்திமத் துவமென்பன.

(1) சர்வஞ்ஞத்துவம் - முக்காலத்தும் மாறின்றி யெல்லாவற் றையு மறிதல்.

(2) சர்வேசுவரத்துவம் - சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் தலைவனா யிருத்தல்.

(3) சர்வவியந்திருத்துவம் - எப்பொருள்களையும் நியமந் தவறா வாறு செய்தல்.

(4) சர்வாந்தரியாமித்துவம் - எப்பொருளிலும் உள்ளீடாய் நிறைந்திருத்தல்.

(5) சர்வகர்த்துருத்துவம் - சகல காரியங்களுக்கும் கர்த்தாவா யிருத்தல்.

(6) சர்வசக்திமத்துவம் - எல்லாச் சாமர்த்தியமு முடைந்தா யிருத்தல்.

உபாதி.

ஒரு வஸ்துவைப் பலவஸ்துவைப்போலத் தோன்றச் செய்வதற்குக் காரணமா யிருப்பது உபாதி யாம்.

ஈசுவரகாரணசரீரம்.

ஈசுவரகாரணசரீரமான மாயை அபவியாகிருத மெனப்படும். இது ஈசுவரனது சூக்கும சரீரத்திற்கும் ஸ்தூல சரீரத்திற்கும் காரணமா யிருப்பதுபற்றிக் காரணசரீரம் எனப்படுகின்றது. ஈசுவரனது சூக்குமசரீரம் இரண்ணியகருப்பமென்றும், ஸ்தூலசரீரம் விராட் என்றும் சொல்லப்படும்.

ஈசுவரன்.

(இயல்பாகவே அணிமாதி) ஐசுவரிய முடையவன் ஈசுவரனும். மாயை, மாயையின் அநிஷ்டான (விவர்த்தகாரண) சேதனம் (பிரமம்), (அம்லமான ஜலத்தில் சூரியன் பிரதிபிம்பித்தாற்போல) மாயையின் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆபாஸம் ஆகிய மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஈசுவர னெனப்படும்.

சலட்சணமாகப் (லட்சணத்தோடு) பிரதிபிம்பித்தல் - அழுக்கின்றிய கண்ணாடியில் முகம் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரதிபலித்தல்போன்று மாயையில் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரமம் பிரதிபலித்தலாம்.

அ - கை.

ஈசுவரன் சத்துவாதி குணங்களினால் மும்மூர்த்திகளாய்
வீளங்கலைக் கூறல்.

சு.—இந்தச் சத்துவகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்திற் சத்துவம், சத்துவத்தில் இராசதம், சத்துவத்திற் ருமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டாயின. இதிற சத்துவத்

திற சத்துவம் பிரதான மாகு(மேற்பட்டு நிற்கு)ப்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரட்சிக்கையினால் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படும். சத்துவத்தி லீராச தம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருஷ்டிக்கையினால் பிரமாவென்று சொல்லப்படும். சத்துவத்தில் தாமதம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சங்காரம் பண்ணுகையினால் உருத்திரனென்று சொல்லப்படும். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை (அத்தியாசம் அஃதாவது பொய்த்தோற்றம்) சொல்லப்பட்டது.

ச.—(து-ரை). ஈசுவர நெருவனே சத்துவகுணப் பிரதானத்தால் உலகைக்காக்கும் விஷ்ணுவாயம், இரஜோகுணப் பிரதானத்தால் உலகைப் படைக்கும் பிரமனாயும், தமோகுணப் பிரதானத்தால் உலகை யழிக்கும் உருத்திரனாயு மிருக்கிறனென்று கூறுவதால் மூன்று கடவுள் தனித்தனியா யின்றென்பது பெறப்பட்டவாறாக.

அ - கை.

சீவர்களின் தோற்றமும் அவர்களின் பேதமும் கூறல்.

ரு.—இனி மூலப்பிரகிருதியினிராசதகுண மனேகரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகளென்றும், சீவகாரண சரீரங்களென்றும் ஒன்றுக்கொன்று தாரதம்மியமாக (ஏற்றக்குறைச்சலாக)ச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்தினும் மலிசைலப்பிரதிபிம்பம்போலப் பிரமசைதன்னியம் பிரதிபிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யங்கள் கிஞ்சிஞ்ஞரென்றும், சிதாபாசரென்றும், பிராஞ்ஞரென்றும் சொல்

லப்படும். இந்த அவித்தைகவிடத்திலேயும் இராசதத்திற் சத்துவம், இராசதத்திலிராசதம், இராசதத்தில் தாமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டு. இராசதத்திற்சத்துவம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவஞானநிஷ்டனாவன். இராசதத்தி லிராசதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் காமக் குரோதபரமாயக் கன்மநிஷ்டனாவன். இராசதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல்நித்திரை மயக்கங்களை யுடையவனாவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியி னிராசதகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

அவித்தை.

௩.—(து-ரை). இருட்டென்பதொன்றாகவேயிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினால் பலவா யிருத்தல்போன்று மூலப்பிரதியின் ரஜோகுணவடிவ அவித்தை யென்பது ஒன்றாகவே யிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினால் பலவா யிருப்பதுபற்றி ‘இனி மூலப்பிரகிருதியின் இராசதகுண மநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைக ளென்றும்... சொல்லப்படும்’ என்று கூறப்பட்டது. அம்சம்-கூறு.

வித்தையினால் (தத்துவ ஞானத்தினால்) நாசமடைவது அவித்தையாம். “(தேகமே ஆத்மா என்கிற) அபிமானத்தை எது உண்டு பண்ணுகிறதோ அதுதான் அவித்தை” என்று சர்வசாரோபரிஷதம் கூறுகின்றது.

சீவகாரணசரீரம்.

சீவனுக்குச் சூக்கும சரீரமும் ஸ்நுல சரீரமும் உண்டாவதற்குக் காரணமா யிருத்தலால் அவித்தை அவனுக்குக் காரண சரீரமாயிற்று. அவித்தையாகிய காரண சரீர மொழிந்தவிடத்துச் சீவன் பிரம

வடிவாய்ப் போதலன்றித் தனக்கென வொரு வடிவமுள்ளவனா யிருத்த வின்றென்க.

மலினஜலம் - அழுக்குப்படிந்த நீர்.

கிஞ்சிஞ்சார் - அற்ப வறிவுடையவா.

சிதாபாசர் - சித்துப்போலி. அஃதாவது சித்துப்போல் வன் ங்குபவர்.

பிராஞ்ஞர் - (சமுத்தியவந்தையின் ஆரத்தத்தை) நன்றாயறிபவர்.

தத்துவஞானவீட்டன் - மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை (சமாதான) யுடையவன்.

வேதாத்தியயனம், பிராஜாபத்தியமுதலிய தவங்களைச் செய்தல், சாத் திரமோதுதல், தத்துவஞான மடைதல், பரிசுத்தமா யிருத்தல், இந் திரிய நீக்கிரகஞ் செய்தல், தான முதலிய தருமானுவட்டானம், ஜீத்ருமத்தியானம் என்னும்கை சத்துவகுணத்தின் காரியங்களென் றும்; பலனை விரும்பி யாகாதிகளைச் செய்தல், அற்ப விஷயத்திலும் அறையப்படுதல், தகாத காரியங்களைச் செய்தல், எப்போதும் விஷயங்களிற் பற்றுள்ளவனாயிருத்தல் என்னு ம்கை ரஜோகுணத் தின் காரியங்களென்றும்; பேராசை, எப்போதுங் துங்குதல், உலோர பம், கோட்சொல்லுதல், மெய்வத்தை யொப்புக்கொள்ளாமை, அரா சாரம், யாசகஞ் செய்தல், அஜாக் கிரதை யென்னு ம்கை தமோ குணத்தின் காரியங்களென்றும் அறிக.

காமக்குரோதபரன் - காம (விருப்பு)க் குரோதங் (வெறுப்பு) களை மிகுதியாக வுடையான்.

காமத்தினால் வேட்டையாடுதல், குதாடுதல், பகலிற் றாங்குதல், வம்பளத்தல், ஸ்திரீலோலனா தல், குடித்தல், பாட்டு, கூத்து, வாத்தி யங்களில் விருப்ப முள்ளவனாதல், வீணை திரிச்சல் என்னும் குற் றங்களும்; குரோதத்தினால் கோள், துணிவு, துரோகம், பொறாமை,

பிறன் குணத்தைச் சகியாமை, பிறர் பொருளை யபகரித்தல், காரண மின்றி யடித்தல், திட்டதல் என்னுங் குற்றங்களு முண்டாமென்ப துக்கறியத்தக்கது.

கனிமநீட்டின் - யானெனதென்னும் பற்றுடன் தன் சாதிக்கு விதித்துள்ள கருமங்களையே செய்பவன்.

சீவன்.

அவித்தை யந்தக்கரணங்களைப் பற்றிச் சீவிக்குந் தன்மையுடை மையால் சீவனென்று சொல்லப்படுகின்றது. “சீவனத்தாற் சீவ னெனல்” என்றார் சிவஞானவள்ளலார்.

அவித்தை, அவித்தையின் அதிவ்ந்தானசேதனம், (மலினசலத் தில் குரியன் பிரதிபலித் திருப்பதுபோன்று) அவித்தையிற் பிரதி பிம்பித்துள்ள ஆபாசம் ஆகிய இம்முன்றுஞ் சேர்ந்தது சீவனென்று சொல்லப்படுகிறது.

சீவேசுரீக ளநாதியெனல்.

சுத்தப் பிரமத்தை அஞ்ஞானம் அநாதியாகவே யாகிரயித்துக் கொண்டிருப்பதால் சுத்தப் பிரமத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கு முள்ள சம்பந்தமும் அநாதியேயாம்; அநாதியாகவே, அநாதி சம்பந்தத்தாற் பெறப்படும் சீவேச பாவங்களும் அனாதியே. ஆயினும் சீவேசுர பாவ ங்கள் அஞ்ஞானத்தின் அதினை (வச) மாயிருத்தலால் அதன் காரி யங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அஞ்ஞான மொழிந்தவிடத்து அவை சொரூபமற்றுப் போதலாலென்க.

சிருட்டிக்குமுன் வெளிப்படாது (சுழுத்தியில் உலகம்போல்) பிரமத்தில் வயப்பட்டிருந்த சீவேசபாவங்களும், அவை சித்திப்பதற்கு ஏதுவாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியும், சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் முறையே வெளிப்பட்டவகையை விளக்கவேண்டி, மூலப்பிரகிருதி வெளிப்பட்டவகையும் அதன் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் சம்பந்தத்

தினூல் சேதனம் ஈசரனாகவும் தீவரனாகவும் இருக்கும்வகையும் இந்நூல் கூறுவதினால் இதில் யாதும் விசேஷமின்றி.

மாயைக்கும் அவிதையைக்கும் பேதல் கூறல் வேதாந்திகளுள் எந்தேமிகளின் கொள்கை.

ஆ - கை.

ஆவரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ.—இனி மூலப்பிரகிருதியின் தாமதருணத்திற்கு ஆவரணம், விட்சேப மென்றிரண்டு சத்திகளுண்டு. இதில் ஆவரணசத்தியென்பது, தத்துவஞானியையும் ஈசரனையும் தவிர மற்றச் சீவருக்கெல்லாஞ் சரீரத்திரயம் சிதாபாசன் சாட்சி சைதன்ய மென்பவைகளை மொன்றுக்கொன்று பேதம் (வேற்றுமை) தெரியவொட்டாமல் மறைத்தும். இதனால் மறைபட்ட சீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களை மொருமைப்பாடாக (ஒற்றுமையாக) நானென்றபிரமாணிப்பன். இந்த அபிமானம் அநந்தாகர்க்கிரந்தியென்றும், சூம்சாரபந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குருகடாட்சத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக்கொன்று பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

பிரகிருதி.

கூ.—(து - ரை). ஆவரண விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதி (வியாவகாரிக) பாவரூப பதார்த்தம் பிரகிருதியாம். விசாரணையில் பிர

கிருதியும் அதன் காரியமான உலகமும் பொய்யென நிச்சயிக்கப்படினும், அஞ்ஞானதசையில் பிரகிருதி உலககாரணமாக வுள்ள துபோற் புலப்படுதலாலே பாவரூப பதார்த்தம் என்று கூறப்பட்டது. ஆவரணம் - மறைப்பு. விட்சேபம் - தோன்றுவது.

ஈசனுக்கும் சத்துவருானீக்தும் ஆவரண மில்லாமைக்கும் மறையோருக் கஃதுலாமைக்கும் காரணம் கூறப்படுகிறது.

சுத்தசத்துவகுண மாயையில் சலட்சணமாகப் பிரதிபலித்துள்ள சேதனம் ஈசவரனும். இவ்வீசவரனுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை சுத்த சத்துவகுண வடிவா யிருத்தலாலே இயல்பாகவே பிராந்தியின்றும்; இன்றாகவே, ஈசவரன் இயல்பாகவே பாசத்தினின்றும் நீங்கினவனும். மலின சத்துவகுண மாயை (அவித்தை)யில் பலவாய்ப் பிரதிபலித்துள்ள சேதனம் சீவர்களாம். இச்சீவர்களுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை மலின சத்துவகுண வடிவா யிருத்தலாலே சொரூபத்தை யறியாமையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை யான் என தென் றபிமானித்தலுமாகிய பிராந்தியுண்டாம். இப்பிராந்தியினை யுடைய சீவர்களி லொருவன் கீழ்ப்போன சன்மங்களிற் செய் துள்ள கருமோபாசனைகளாலே மலம் விட்சேபம் நீங்கி, தனது பிரயத்தன பூர்வகமாகச் சற்குரு அருளினால் சமாதி கூடித் தனது (யதார்த்த) சொரூபாவரணத்தை நீக்கினவிடத்துச் சீவன்முத்தன் அல்லது தத்துவஞானி என்று சொல்லப்படுகிறான். இவ்வீருவருக்கும் தமது (யதார்த்த) சொரூபத்தில் மறைப்பின்றாகலான் இவர்களிடத்து ஆவரணமின்றும். சிதம்பரசுவாமிகள் திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறையில் “சித்தொரு நான்கிற் பிரமங்கூ டத்தன் செப்பு மாயா ரகி தங்கண். மத்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா சகிதங்கள் வழுத்துமில் வீசன், சுத்தசனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினாற் றருகதி தேடிவன் சீவன், பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தாண் போரிவா ழாறு மா முகனே” என்று கூறுவதிங் கறியுத்தக்கதாம்.

சரீரத்திரயம்.

சரீரம் - உடல், திரயம் - மூன்று. ஸ்தூல ரூக்கும காரண சரீரங் கள் சரீரத்திரயமாம். சேரணித்...ப் போவதுபற்றிச் சரீரமென்றும் தகிக்கப்படுவதுபற்றித் தேகமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

சித்ரபாசர்.

சித்துப்போல் விளங்கும் சீவன் சிதாபாசனும். சித்து - அறிவு, ஆபாசம் - போலி. “புண்ணியபாவ கருமானுசாரமா யடைந்திருக் கின்ற தேகத்தைத் தானடையாத தேகம்போன் றெண்ணிக்கொண் டிருக்கின்ற பிராணியாகிய அத்தியாசி (தேகமே ஆன்மா என்றெண் ணுகிறவன்) தான் சீவன்” என்று சர்வசாரோபரிடதங்க் கூறுகின்றது.

காட்சி.

காண்பான் காட்சி காணப்படுவது என்பவைகள் உண்டாதலே யும் மறைதலையும் அறிகின்றதாயும் தனக்குத் தோன்றுதல் மறைத லில்லாததாயும் சுயம்பிரகாசமாயுமுள்ள சேதனமே காட்சியாம். இது கூடஸ்தன், பிரத்யகாத்மா, தூரியன், பாரமார்த்திகசீவன் என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும்.

இருபத்தொன்பது நத்துவம்.

விசாரணை முகத்துத் தானாகவே காணப்பட்ட தத்துவம் ஒன் றும். விசாரணை யில்லாவிடத்துத் தானாகவும், அஃதுள்ளவிடத்துத் தனக்கந்நியமாகவும் காணப்பட்ட தத்துவம் இருபத்தெட்டாம். சாக் கிராதி மூன்றவஸ்தைக்கும் சாட்சியாயிருக்கின்ற கூடஸ்தன்(பிரமம்) அவ்வவ்வஸ்தைகளில் தானாகவே விளங்குவதன்றித் தனக்கந்நிய மாக விளங்காமையான் அஃதே தானாகக் காணப்பட்ட தத்துவமாம். தூலசரீர தத்துவம் ௬, ரூக்குமசரீர தத்துவம் ௨0, அவித்தை க, அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சீவன் ௧, ஆக இவ்விருபத்தெட் டும் மயக்ககாலத்துத் தானாகவும் தெளிவுக்காலத்துத் தனக் கந்நியமா

கவும் விளங்கலின் இவை தானாகவும் தனக் கந்தியமாகவும் காணப் பட்ட தத்துவங்களாம்.

தத்துவம் என்பது இங்குப் பதார்த்தமென்னும் பொருளது. 'இதனால் (ஆவரணத்தினால்) மறைபட்ட சீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக (ஒன்றாக) நானென்ற பிமானிப் பன்' என்று கூறியதனால் ஞானசாரியன் அனுக்கிரகத்தினால் ஆவரணம் நீங்கிய புருஷன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களில் இருபத் தெட்டித் தத்துவங்களையும் தானல்லவெனக் கண்டு எப்பொழுதும் தானாகவே காணப்படும் பிரமவடிவாகவே விளங்குவ நென்பது பெறப்பட்டதென்க.

அகங்காரக்கிரந்தி.

தானல்லாத வுடம்பை யானென்றுகொள்ளுந் திடவறிவு அகங்காரக்கிரந்தியாம்.

அகங்காரம் (உடலில்) யானென்னுந் தன்மையைச் செய்தல். கிரந்தி - முடிச்சு.

சம்சாரபந்தம்.

தன்னோடு சம்பந்தமில்லாத பொருளை யெனதென்று பற்றுச் செய்து அதன் வசப்பட்டிருத்தல் சம்சாரபந்தமாம். அன்றிச் சனை மரணங்களுக் கேதுவாகிய கட்டுச் சமுசாரபந்த மெனலும் ஒக்கும். சமுசாரம் - தேகாதிப் பிரபஞ்சம், பந்தம் - கட்டு.

கருநு.

வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்து, அதன் பொருளை யுள்ள வற்றறிந்து, சீவப்பிரம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (பிரம) ஞானியா யிருப்பவரே சற்குருவாம். "ஆனாத் கல்வியறி வடக்கம்வை ராக மாதியாய் குணமுடை சற்குரு" என்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறு வது மிங்கறியத்தக்கது. சத் என்பது நல்ல என்னும் பொருள்

தரும் அடைமொழி. குரு என்பதில் கு என்பதன் பொருள் அஞ்ஞானம்; ரு என்பதன் பொருள் ஞானமாம்; ஆகவே, தத்துவஞானத் தால் அஞ்ஞானத்தை யொழிப்பவர் என்பது அதன் திரண்ட பொரு ளாம். அன்றிச் சத் (உள்ள) தினுபதேசஞ் செய்பவர் சற்குருவாவர் என்று கூறுதலுமொக்கும்.

முத்தி.

உயிரானது மருள், மயக்கம், விபரீத வுணர்வு என்றற் றொடக் கத்தனவாகச் சொல்லப்படும் அவிச்சை (அஞ்ஞானம்) என்னும் மாசுநீங்கித் தன தெதார்த்தவடிவமான பிரமமாக நிற்கலே முத்தி யாம். முத்தியென்பதன் பொருள் விடுபடல் என்பது. இது வீடு என் றும் சொல்லப்படும். இது சற்குரு வருளால் ஆவரணம் நீங்கி இருபத் தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரிகின் றதின லுண்டாகும். இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கும் ஒன்றற் கொன்றுள்ள பேதத்தைத் தெரிகின்றதன லுண்டாவதாகிய முத்தி யை உபசாரவழக்கால் 'இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக் கொன்று பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி' என்று கூறப்பட்டது. இது காரணம் காரியமாய வுபசாரவழக்கு. இங்குக் காரணம்- பேதந் தெரி தல் (விசாரணை). காரியம் - முத்தி. ஒன்றன் நன்மையை மற்றொன் றன்மேலேற்றிக் கூறுதல் உபசார வழக்காம். இங்குக் காரணத்தின் நன்மையைக் காரியத்தின் மேலேற்றிக் கூறியவாறறிக. "பீலை நிலத் திற்கேன்றும் ஜலமுழுதும் பாலேநிலமே தவிர வேறில்லை. மூன்றுல கமும் சகலப் பிரபஞ்சமும் விசாரணையினால் கிணமாத் திரந்தானே" என்று மகோபநிஷத்து நான்கா மத்தியாயத்திற் கூறுவ திங்கறியத் தக்கதாம். கயிற்றினிடத்தில் பிராக்ரிபாவிக சத்தையாக (தோற்றல் மாத் திர இருப்பாக)த் தோன்றியுள்ள பாம்பு (வியாவ காரிக நோக் கில் முற்று மில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்குவதாக வியவ கரிக்கப்படுதல்போன்று சேதனத்தினிடத்து வியாவகாரிக சத்தை யாக (சற்குருவாயிலாக ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாதவரை உள்ளது

போல)த் தோன்றியுள்ள தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பாரமார்த்திக நோக்கில் அஃதாவது உண்மை நோக்கில் முற்றுமில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்கிப்போவதாக விவகரிக்கப்படுகின்றதென்பதை இங்குக் கவனித் தறியவேண்டும். வேண்டவே, முத்தி விசாரணையா லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படினும், விசாரணையின் முடிவில் அது னித்தியமாக விருப்பதாய்ப் பெறப்படுதலால் காரியமாகாதென்க. இவ்வாறு கொள்ளாது முத்தியைக் காரியமென்றே கொண்டால், யாது காரியம் அது நாசமுடையது என்னும் நியமப்படி முத்தியும் நாசமுடையதா யொழியுமென்க.

மூன்று காலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது ப-ர-மார்த்திக சத்தாம்; ஆத்மஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கது வியாவகாரிக சத்தாம்; ஆத்மஞான மில்லாமலே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கது பிராதிபாவிக சத்தாம். பிரமம் பாரமார்த்திக சத்து; மாயையும் அசன் காரியவடிவ வுலகும் வியாவகாரிக சத்து; கட்டையிற் கள்வன்,கயிற்றிற்பாம்பு முதலியவை பிராதிபாவிகசத்து.

அ - கை.

விட்சேபத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

எ— இனி விட்சேபசத்தியினிடத்திலுஞ் சத்ததன்மாத்திரையான் ஆகாசம் பிறந்தது. ஆகாசத்திலும் பிரிசதன் மாத்திரையான வாயு பிறந்தது. வாயுவினும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி பிறந்தது. அக்கினியிலும் ரசதன் மாத்திரையான அப்புப் பிறந்தது. அப்புவினும், கந்ததன் மாத்திரையான பிருதிவி பிறந்தது. இந்தச் சூட்சும பஞ்சபூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விட்சேபசத்தியினிடத்திலே தாமதத்திற் சத்துவம், தாமதத்தி லீராசதம் தாமதத்திற் ருமதமென்று அற்பங் கருவிருந்த படியி

னாலே அதன் காரியமான இந்தத் தன்மாத்திரையான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணத்துடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் தன்மாத்திரைகளென்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்களென்றும், சூட்சுமபூதங்களென்றும், முக்குணபூதங்களென்றும் சாத்திரங்களிலே சொல்லப்படும்.

சூக்துமபூதவுற்பத்தி.

எ—(து-ரை). எச்சமயத்து ஈசுவரன் சீவர்களுக்குக் கன்மபலன் காடுக்கச் சன்முக (எதிர்முக) மரகின்றாரோ அச்சமயத்துச் சிருட்டி யுண்டாகின்றது. ஈசுவரன் சீவர்களுடைய கருமத்தையொட்டி உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த போகங்களை யவர்கள் அனுபவிக்குமாறு சிருட்டி பண்ணுமிடத்து மூலப்பிரகிருதியின் விட்சேபசத்தியினின்று சப்தகுணத்தோடுகூடிய குக்கும ஆகாசமும், அவ்வாகாசத்தினின்று பரிசுணத்தோடுகூடிய குக்கும வாயுவும், அவ்வாயுவினின்றும் ஈரபகுணத்தோடுகூடிய குக்கும தேயுவும், தேயுவினின்றும் ரசகுணத்தோடு கூடிய குக்கும அப்புவும், அப்புவினின்றும் கந்த (வாசனைக்) குணத்தோடுகூடிய குக்குமப்பிருதிவியும் உண்டாயின வென்பதாம். “ஈசுவரனது பார்வையினால் தமோகுணவடிவ பிரகிருதியானது ஆவரணசத்தி விட்சேபசத்தியென விரண்டாக வாயிற்று. அந்த விட்சேபசத்தியே சூட்சும ஆகாயமாயிற்று. அந்த ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிருந்து தேயுவும், தேயுவிருந்து அப்புவும், அப்புவிருந்து பிருதிவியு முண்டாயின. அவ்வவந்து பூதங்களுக்கும் சூட்சுமபூதங்கள், அபஞ்சீகிருதங்கள், தன்மாத்திரைகள் என்று பெயர்களுண்டு” என்று வாசுதேவமூர்த்தி கூறுவதிக் கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

‘சத்ததன்மாத்திரையான’ என்பதற்குச் சப்த (ஒலிக்) குணத்தோடுகூடிய சூட்சுமபூதமான என்பது பெரூள். ‘பரிசதன்மாத்திரை’

‘திரையான’ என்றற் றெடக்கத்தவைகளுக்கும் இவ்வாறே பொருள் கொள்க.

அற்பப் கருவிருந்த படியினாலே - சிறிது கருவாகத் தங்கியிருந்த படியினாலே.

அ - கை.

அந்தக்கரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

‘அ—இந்தச் சூட்சுமபூதங்களினின்று சூட்சுமசரீரங்களுந் தூலபூதங்களும் பிறந்தன. அதெங்ஙனென்னில் : — ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம்.

இந்த அந்தக்கரணத்தி லாகாசத்தி னம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தையப் போலச் சகலமான கேள்விக்கு மிடங்கொடுத்துத் தரிக் கின்றது; இப்படித் தரிக்கின்ற விருத்திக்கு உள்ளமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவி னம்சங் ‘கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகிறது; இப்படி யலைகின்ற விருத்திக்கு மனமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியி னம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப் போல இது இன்னதென்று விளக்குவிக்கிறது; இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தியென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற் பற்றி யிழுக்கின்றது; இப்படி யிழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்திற் பிருதிவியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதிவியைப் போலக் கடினமாக நின்று நானென்று அபிமானிக்கின்றது; இப்படி அபிமானிக்கின்ற விருத்திக்கு அகங்கார மென்று பெயர்.

சூட்சுமரீராம்.

அ—(ரு-ரை). தூல சரீரத்தைப்போன்று தூலமாய்த் தோன்றாமையினாலும் சூட்சுமபூதத்திலுண்டா யிருத்தலாலும் சூட்சுமசரீர மென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், வாயுக்கள், கன்மேந்திரியம் இவைகளின் சமுதாயம் சூட்சுமசரீர மாம். இது லிங்கசரீரமெனவும் துண்ணுடம்பெனவும் அருவுடம்பெனவும் சொல்லப்படும். சுபாசுபக்கிரியைகளைச் செய்தல், சுகதுக்க வடிவ போகத்தை யனுபவித்தல், பரலோகத்திற்குப் போதல், இகலோகத்திற்கு வருதல், இராகத்துவேஷாதிகள், சமதமாதிகள், அந்தமந்த படுத்துவங்கள் இவை முதலியன சூட்சும சரீரத்தின் தர்மங்களாம். [இந்திரியங்கள் எவ்விதத்தாலும் தமது விஷயங்களைக் கிரகியாமலிருத்தல் அந்தமென்றும், சொற்பமாகக் கிரகித்தல் மந்தமென்றும், தெளிவாகக் கிரகித்தல் படுத்துவமென்றும் சொல்லப்படும்.] ஒவ்வொரு மாத்திரை - ஒவ்வொரு பருதி. அம்சம் - கூறு.

அநீதக்கரணம்.

சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் சமஷ்டியிலிருந் துண்டானது அந்தக்கரணமாம். இது உட்கருவியென்றும் சத்துவமென்

றும் சொல்லப்படும். உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இவைகளின் சமுதாயம் அந்தக்கரணமாம்.

விருத்தி.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் (திரிவு) விருத்தியாம். அது சுகம், துக்கம், காமம், திருப்தி, குரோதம், பொறை, தைரியம், அதைரியம், நாணம், பயம் முதலானவைகளாம். ஆயினும் இங்கு அந்தக்கரணத்தின் கேள்விக் கிடங்கொடுத்தல், நினைத்தல் முதலிய பரிணாமமே விருத்தியாம்.

உள்ளம்.

சகலமான கேள்விகளுக்கும் இடங்கொடுக்கும் அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியை உள்ளமென்று கூறுவதே யன்றித் தேயுசு என்றுங் கூறுவர். இதற்கு அதிதேவதை - சதாசிவன்; ஸ்தானம் - உச்சி.

மனம்.

பதார்த்தத்தின் சங்கற்பவிகற்பவடிவ விருத்தி மனமாம். இதற்கு அதிதேவதை - சந்திரன்; ஸ்தானம் - கண்டம்.

புத்தி.

பதார்த்தத்தின் சொரூபத்தை நிச்சயிக்கும்வடிவ விருத்தி புத்தியாம். இதற் கதிதேவதை - பிரமன்; ஸ்தானம் - இருதயம்.

சித்தம்.

பதார்த்தத்தின் சிந்தனா (ஆலோசனை) வடிவ விருத்தி சித்தமாம். இதற்கு அதிதேவதை - விஷ்ணு; ஸ்தானம் - நாபி (கோப்பூழ்).

அகங்காரம்.

உடலை யானென் றபிமானிக்கும்வடிவ விருத்தி அகங்காரமாம். இதற்கு அதிதேவதை - உருத்திரன்; ஸ்தானம் - சர்வாங்கமும்.

“பஞ்சபூதங்களின் சத்துவ குணம்சங்கள் சேர்ந்து அந்தக்கரணத்தை யுண்பெண்ணுகின்றன. அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (விஷய) ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவ குணத்தினின்று முண்டாகின்றது. ஆதலால் அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவ குண காரியமா யிருக்கிறது; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும் சாதகமா யிருக்கிறது; ஆகையால் பஞ்சபூதங்களும் சேர்ந்து தத்தம் சத்துவகுணங்களால் அந்தக்கரணத்தை யுண்பெண்ணுகின்றன” என்று விசாரசாகரங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

அ - ஐக.

ஞானேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ—இன்னும் ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை எடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இதற் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே ஆகாசத்தின் குணமான சப்தமாத்திரத்தை யறியும்.

துவக்கு வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை யறியும்.

சட்ச அக்கினியி னம்சமானபடியினாலே அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை யறியும்.

சிங்ஷுவை அப்புவி னம்சமானபடியினாலே அப்புவின் குணமான ரசமாத்திரத்தை யறியும்.

ஆக்கிராணம் பிருதிஷியி னம்சமானபடியினாலே பிருதிஷியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை யறியும்.

இப்படி. ஐந்து மொன்றோடொன்று கூடாதபடியி
னாலே ஒன்று மற்றொன்றின் குணங்களைக் கிரகிக்க வநி
யாது. அந்தக்கரணத்தி லேந்துமாத்திரையு மொன்றாய்க்
கூடினதுகொண்டு ஐந்திந்திரியத்தினாலும் ஐந்து விடயத்
தையும் அறியும். இந்தச் சத்துவ குணத்திலுண்டான
அந்தக்கரண மைந்தும், ஞானேந்திரிய மைந்தும் ஆகப்
பத்தும்சாத்வீகம்சமானபடியினாலே ஞானசாதனமாயின.

ஞானேந்திரியம்.

க—(கு-ஐ). சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் வியஷ்
டியிலிருந் துண்டானது ஞானேந்திரியமாம். சரீரத்திலுள்ள பொறிக
ளுடன் உற்பூதமாகாமற் கூடி வெளி விஷயங்களை யறிவதற்குச் சாத
னமாயிருப்பது ஞானேந்திரிய மெனப்படும். உற்பூதம் - வெளிப்
பட்டுத் தோன்றல். ஞானசாதனம் - அறிகருவி.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில், அதிதேய்வம்,

ஸ்தானம் என்பன வருமானு.

ஞானேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதேய்வம்.	ஸ்தானம்.
சுரோத்திரம்	கேட்டல்	தக்கு	காது [தோல்
துவக்கு	பரிசித்தல்	வாயு	உடம்பு அல்லது
சட்சு	காண்டல்	சூரியன்	கண்
சிந்துவை	ருசித்தல்	வருணன் [தைநா	
ஆக்கிரணம்	மோத்தல்	அசுவினிதேவ	மூக்கு

“ஒவ்வொரு பூதத்தினுடைய சத்துவகுணம்சத்தி னின்றும்
பஞ்சஞானேந்திரியங்க ளுண்டாகின்றன. ஆகாயத்தின் சத்துவ
குணத்தினின்றும் சுரோத்திரமும், வாயுவின் சத்துவகுணத்தினின்

ஹம் துவக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சட்சம், அப்புவின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சிங்ஷுவையும், பிருதிவியின் சத்துவகுணத்தினின்றும் கிராணமு முண்டாகின்றன. இவ்வைந்தும் ஞானத்திற்குச் சாதனமா யிருப்பதால் ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. (விஷய) ஞானம் சத்துவகுணத்தினு லுண்டாவதால் இவ்வைந்தும் பூதங்களது சத்துவ குணத்தினு லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாயத்தின் குணத்தை (சத்தத்தை) யறிவதால் ஆகாயத்தினின்றும் முண்டானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதுபோன்று எவ்வெவ் பூதத்தின் குணத்தை யெவ்வெவ்வீந்திரிய மறிகின்றதோ அங்ங் பூதத்தினின்றும் அங்ங் வீந்திரிய முண்டானதாகச் சொல்லப்படும்” என்று விசாரசாகரங் கூறுவ திருக்கறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

பிராணதிவாயுவின் தன்மையைக் கூறல்.

க0—இன்னும் ஐந்து பூதத்தினுடைய இராசதாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது வியாநாகி பஞ்சவாயுக்களாயிற்று.

இதில் வியானவாயு, ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே ஆகாசத்தைப் போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும்.

பிராணவாயு, வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயு வைப்போல இருதயத்தி லிருந்து நாசியாதிபரியந்தம் அலையும்.

அபானவாயு, அக்கினியி னம்சமான படியினாலே அக் கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக வுஷ்ணித்துக்

கொண்டு குதத்தைப்பற்றி நின்று உண்ட அன்ன பாநாதி களைச் சீரணிப்பிக்கும்.

சமானவாயு, அப்புவி நம்சமானபடியினாலே சரீர நடுவான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னபாநாதிகளைச் சகல நாடிகளிலும் அப்புவைப்போல இழுக்கும்.

உதானவாயு, பிருதியியி நம்சமானபடியினாலே கண்டத்தைப்பற்றி நின்று பிருதிவியைப்போலக் கடினமாக நின்று கடையும்.

இந்தப் பஞ்சவாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணி வைக்கின்றவன் நாகனென்றும், இமைத்து விழிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்புகின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிக்கொள்ளுகின்றவன் தேவ தத்தனென்றும், வீங்குவிக்கின்றவன் தனஞ்சய நென்றும், வேறே ஐந்துவாயுக்க ளுண்டென்று சிலர் சொல்லுவர். இந்த வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியினாலே வேறல்ல.

வியாநாதி வாயுக்கள்.

க0—(கு-ஐ). குட்சமபூதங்களின் இராசத குணத்தின் சமஷ்டியிலிருந்துண்டானது வியாநாதி வாயுக்களாம். வாயு-காற்று. வனம் (காடு) என்றற்போல்வது சமஷ்டி. அநேக பதார்த்தங்கள் (அநேகமாக விஷயமாகாமல்) ஒன்றாக (ஒரு) புத்திக்கு விஷயமாதல் சமஷ்டியாம்.

வியானன்.

சர்வாங்கத் (உடம்பு முழுவ) திலுமிருந்து தேகத்தை நிறுத்து விப்பது வியானவாயுவாம். இதற் கதிதேவதை விசிட்டன்.

பிராணன்.

இருதயத்திலிருந்து உசவாச ந்சுவாசங்களைச் செய்வது பிராண வாயுவாம். இதற்கதிதேவதை விசுவயோனி.

அபானன்.

குதத்திலிருந்து மல மூத்திரங்களைக் கழியச்செய்வது அபான வாயுவாம். இதற்கதிதேவதை விசுவகர்மா.

சமானன்.

நாபியிலிருந்து உண்ட அன்னசாரத்தைச் சர்வாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுப்பது சமானவாயுவாம். இதற்கதிதேவதை அயன்.

உதானன்.

கண்டத்திலிருந்து வாந்தி செய்விப்பது உதானவாயுவாம். இதற்கதிதேவதை சயன்.

வியாஸாதி பஞ்சவாயுக்களே யன்றி நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் வாயுக்க ளைந்தும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும், வைரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் வாயுக்களைந்தும் சீவ சம்பந்தமாய் அந்தக் கரணத்தைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும் கூறுவாருமுண்டு.

வியாஸாதி, நாகாதி, வைரம்பஸாதியாகக் கொள்ளுமிடத்து வியாஸாதி ஆப்பியந்தர (உள்) வாயு என்றும், நாகாதி பாகிய (வெளி) வாயு என்றும், வைரம்பஸாதி சீவ சம்பந்தவாயு என்றும் சொல்லப்படும். நாகாதிகள் கன்மேந்திரியத்தையும் வைரம்பஸாதி அந்தக் கரணத்தையும் தொழிற்படுத்துகின்றன என்றதனால் வியாஸாதி ஞானேந்திரியத்தைத் தொழிற்படுத்துகின்றன என்று கொள்க.

‘பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையான ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் பிராணனுற்பத்தி யாகின்றது. இப்பிராணன் கிரியா (தொழில்) பேதத்தினாலும் ஸ்தான (இட) பேதத்தினாலும் ஐந்துவிதமா யிருக்கின்றது. எதற்கு இருதயம் ஸ்தானமோ பசி தாகம் கிரியையோ அதற்குப் பிராணனென்று பெயர். எதற்குக் குடம் ஸ்தானமோ மூத்திர விஸர்சனம் கீழ்நோக்கம் கிரியையோ அதற்கு அபானன் என்று பெயர். எதற்கு நாபி ஸ்தானமோ எது அன்னபானாதிகள் பசன (சேண) மாம்படி சமப்படுத்துகிறதோ அதற்குச் சமானன் என்று பெயர். எதற்குக் கண்டம் ஸ்தானமோ சுவாசம் கிரியையோ அதற்கு உதானன் என்று பெயர். எதற்குச் சர்வாங்கமும் ஸ்தானமோ அன்னபானாதிகளின் ரசத்தைச் சகல நாடிகளிலும் இழுத்துக்கொண்டு போகுதல் கிரியையோ அதற்கு வியானன் என்று பெயர்’ என்று விசாரசாகரங் கூறுவதின்குக் கவனித்துணரத்தக்கதாம்.

அ - கை.

கன்மேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கக—இன்னும் ஆகாசமுதற் பஞ்ச பூதங்களினுடைய இராச தாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கன்மேந்திரிய மென்று சொல்லப்படும்.

இதில் ஆகாசத்தி னிடமாக வாக்கு வசனிக்கும்.

வாயுவினிடமாகப் பாணி யிடுதலேற்றல் செய்யும்.

அக்கனியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும்.

அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளியிலே யிழுக்கும்.

பிருதிலியினிடமாக வுபத்தஞ் சுகத்தைப் பண்ணும்.

இவ்வைந்தும் தனித்தனியே யிருந்தது கொண்டு மறு தொழிற் செய்யமாட்டா. வியாநாதி வாயுக்கள் ஐந்துமா த்திரையு மொன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு கன்மேந்திரிய மைந்தின் வழியினாலும் ஐந்து தொழிலையுந் செய்து முடிக்கின்றன. இந்த வாயுக்களார்தும் கன்மேந்திரிய மைந்தும் ஆகப் பத்தும் இராசதாம்சமானபடியினுற் கிரியாசாதனமாயின.

கன்மேந்திரியம்.

கக.—(த - ரை). சூட்சும பூதங்களின் ரஜோகுணத்தின் விய வ்ஷ்டியிலிருந் துண்டானது கன்மேந்திரியமாம்.

மரம் என்றற்போல்வது வியவ்ஷ்டியாம்.

அநேக பதார்த்தங்கள் அநேக (பல) புத்திக்கு விஷயமாதல் வியவ்ஷ்டியாம். சரீரத்திலுள்ள வாய் முதலியவைகளுடன் அதுற் பூதமாகக் கூடி வசனித்தலாதி தொழிலியற்றுவதற்குச் சாதனமா யிருப்பது கன்மேந்திரியமெனப்படும். அதுற்பூதம்-வெளிப்படாமை.

ஸ்திரீயினது யோனியிலும் புருஷனுடைய மாணியிலு முள்ள விஷயாகந்தத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் உபஸ்தமாம். கிரியா சாதனம்—தொழிற்கருவி.

கன்மேந்திரியங்களின் நொழில், அதிதேயவம்,
ஸ்தானம் என்பன வருமாறு:—

கன்மேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதேயவம்.	ஸ்தானம்.
வாக்கு பணி பாதம்	வசனித்தல் இடுதல் ஏற்றல் நடத்தல்	அக்கினி இந்திரன் வாமனன் (விஷ்ணு) சூரியனுமாம்	வாயு கை கால்
பாயுரு உபத்தம்	மலசலாதி விடுதல் சுகஞ்செய்தல்	பிரஜாபதி (பிரம) யமன்	குதம் பெண்குறி [இன்குயம்-ஆண்குறி]

“ஒவ்வொரு பூதத்தின் ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் ஒவ்வொரு கன்மேந்திரியமு முண்டாகின்றது. ஆகாசத்தின் ரஜோகுணத்தினின்றும் வாக்கும், வாயுவின் ரஜோகுணத்தினின்றும் பாணியும், அக்கினியின் ரஜோகுணத்தினின்றும் பாதமும், அப்புவின ரஜோகுணத்தினின்றும் உபஸ்தமும், பிருதவியின் ரஜோகுணத்தினின்றும் குதமும் உண்டாகின்றன. கன்மம் என்றால் கிரியை. இப்பஞ்செந்திரியங்களுக்கும் கிரியைகளுக்குச் சாதனமாயிருப்பதால் கன்மேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. கிரியை (தொழில்) ரஜோகுணத்தினுண்டாவதால் பூதங்களுடைய ரஜோகுணத்தினின்றும் கன்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது” என்று விசாரசாகரம் கூறுவதற்கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

சூட்சுமசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கஉ.—அந்தக்கரணம்-ரு-ம், ஞானேந்திரியம்-ரு-ம், வாயுக்கள்-ரு-ம், கன்மேந்திரியம்-ரு-ம், ஆக-உ௦-தத்துவமும் சூட்சும சரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சூட்சும சரீரத்தை மாயாப் பிரதிபிம்பமாகவிருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையாப் பிரதிபிம்பரா யிருக்கின்ற சீவருக்குங் பேருக் கொவ்வொரு சரீரஞ் சிருட்டித்துக் கொடுத்தார். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்வீகாட்சமும் இராசதாம்சமுஞ் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சும சரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீரஞ் சொல்லப்பட்டது.

கஉ.—(து - னை). பரிமேலழகர் திருக்குறளின் “மற்றுந் தொட்பா” டென்னுக்குறளின் விசேடவுரையில் “அரு (சூக்கும) ஷடம்

பாவது பத்துவகை யிந்திரிய வுணர்வோடும் ஐவகை வாயுக்களோடும் காமவினைவிளைவுகளோடும் கூடிய மனம்; இது துண்ணுடம்பெனவும் படும்” என்பர்.

சேடித்தது - மிகுத்தநின்றது.

பரஸ்பரம் தம்முள் பின்னராய்ச் சிருஷ்டிக்கப்படாதவராய்ச் சுக துக்கங்கட் கேதுவான இருவினை (கல்வினை தீவினை) களைச் செய்பவராய் ஸ்வர்க்களாசலின், அவர்கள் இருவினையின் பயனான சுக துக்கங்களை யதுபவித்தற்குக் கருவியான சூக்கும சரீரத்தையும் அவைகள் புலப்படுத்தி கிடமான ஸ்தூல சரீரத்தையும் அடைதற்கு உரியவர்களாவர். அவர்கள் அநாதியா யிருத்தலால் அவர்களுக்கு அச்சரீரங்கள் தொடர்ச்சியாக வருதலும் போதலுமா யிருப்பனவாம். இவ்விரண்டனுள் சூக்கும சரீரம் சிருட்டிதோறும் ஈசுவரனால் ஒருவொன்றாகப் படைத்துச் சிவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது; மற்றது பிராரத்தத்தின் பயனை யதுபவித்தற்காகப் படைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றது. பின்னதாகிய ஸ்தூலசரீரம் சூக்குமசரீரம்பெற்றவர்களுக்கே கொடுக்கப்படும். முன்னதாகிய சூக்குமசரீரமோ கன்ம பலத்தை யதுபவித்தற்குரிய பக்குவம்வாய்ந்தவர்களுக்கே கொடுக்கப்படும். இவ்வாறு சரீரத்தைப் பெற்றுவரும் சிவர்களில் கர்மபலத்தை யதுபவித்தற்குரிய பக்குவம் வாராதஸ்வர்க்கள் சிருட்டிக்காலத்துச் சூக்குமசரீரத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதவரா யிருத்தலால், அவர்களுக்கு ஈசுவரன் கர்மபலத்தை யதுபவித்தற்குரிய பக்குவம் வரும் சிருட்டியில் சூக்குமசரீரம் படைத்துக்கொடுத்தல்பற்றிச் ‘சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சிவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார்’ என்று கூறப்பட்டது.

சிவர்களது கர்மம்: சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தமென மூன்று வகையாம். அவற்றுள் சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டிப் பயனை யாதம்பஞ் செய்யாமலிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமாம்; இந்த வர்த்தமான

(தற்காலத்துள்ள) ஜன்மத்திற் செய்யும் (நதிர்காலத்துப் பயனைக் கொடுப்பதாகிய) கர்மம் ஆகாமியமாம்; சென்ற ஜனனங்களிற் செய்து (இந்த) வர்த்தமான ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயுள்ள கர்மம் பிராரத்தமாம். இம்மூவகைக் கர்மங்களில் ஆகாமியம் பயனை யாரம்பந் செய் யாது அந்தக்கரணத்தை யுபாதி யாகவுடைய சாட்சியி(கூடஸ்த) னிடத்துக் கற்பிதமாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணசத்திவடிவக் களஞ்சியத்தி லிருக்கும்போது சஞ்சிதமெனப்படுகின்றது. ஆகாமியம் (அகங்காரத்திற்குச் சாட்சியிடுகொள்ள தாதாத்மிய மென்னும்) பிரமஜ தாதாத்மியத்திலிருக்கும். பிராரத்தம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேப சத்திவடிவ ஆசிரயத்திலிருக்கும்.

அ - கை.

தூலபூதத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கரு.—இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகிறோம்; அதெங்க னெனில்:—மிஞ்சின தாமசமாயிருக்கின்ற ஐந்து பூதத் தையு மொன்றிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி யைந்தையு மொன்றை நாலாக்கி யிரண்டாம்பாதி யைந்தனுள் தன் னம்சத் (பாகத்) துடனே கூட்டாமல் மற்ற நாலு பூதத்து டனும் பூதத்திற் கடைக்கால் (ஒன்றிலெட்டி லொருபாக) மாத்திரையாகக் கொடுக்கிறது பஞ்சீகரணமென்று சொல் லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிசுரூப ரச கந்தமாகிய நான்கு குணமும் விபாப்பியமான (வெளிப்படா தடங்கியிருக்கின்ற) படியினால் அதிருசியமாய்ப் (இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாது) போக னிசகுணமாகிய சப்தமும், வாயுவி லே ரூப ரச கந்த

மாகிய மூன்று குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதி
ருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சப்தமும் நிசகு
ணமாகிய பரிசமும், அக்கினியிலே ரச கந்தமாகிய விரண்டு
குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போ
கக் காரணகுணமாகிய சப்த பரிசமும் நிசகுணமாகிய
ரூபமும், அப்புவினிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியி
னால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சப்த
பரிச ரூபமும் நிசகுணமாகிய ரசமும், பிருதிவியிலே கார
ணகுணமாகிய சப்த பரிச ரூப ரசமும் நிசகுணமாகிய
கந்தமும் தோன்றின.

பஞ்சீகரணவகை.

க.க.—(கு - னை). ஆகாசத்தை யிரண்டுபாகமாக்கி, ஒருபாகத்
தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும்,
வாயுவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தையுள்ளவாறு வைத்து மற்றை
ப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், தேயுவை யிரண்டு பாகமாக்கி
ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ்
செய்தும், அப்புவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு
வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், பிருதிவியை
யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்
பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும் விட்டால் ஒவ்வொரு பூதமும்
ஐந்தைந்து பகுப்பினதாம். இப்பூதங்களுள் ஆகாயத்தின் அரைப்
பாகத்தோடு அதனது மற்றை யரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்
காமல் ஒன்றை வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடும், மற்றொன்றைத் தேயு
வின் அரைப்பாகத்தோடும், இன்னொன்றை யப்புவின அரைப்பாகத்
தோடும், பிதிதொன்றைப் பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடுஞ் சேர்த்
தவ்வேண்டும்.

இவ்வாறே வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையும் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், தேயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், அப்புவின அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாயமுதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும் சேர்த்தல்வேண்டும். இவ்வாறு சேர்த்தல் தான் பஞ்சீகரணம். இவ்வாறு பஞ்சீகரணஞ் செய்துள்ள பூதம் ஸ்தூலபூத மெனப்படுகிறது. ஓடவொரு ஸ்தூல பூதத்திலும் தனது குட்சும பூதத்தின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவும் இதர குட்சும பூதங்களின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவு மிருக்கும்.

“ஐந்துபூ தழும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூதம்” என்று கைவல்லியங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

பூதத்தின் குணவகை.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசுமும், தேயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசுமும் ரூபமும், அப்புவிற் குச் சத்தமும் பரிசுமும் ரூபமும் ரசமும், பிருதிவியிற்குச் சத்தமும் பரிசுமும் ரூபமும் ரசமும் கந்தமும்வெளிப்பட்ட குணங்களாம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குப் பரிசுமும், தேயுவிற்கு ரூபமும், அப்புவிற் கு ரசமும், பிருதிவிக்குக் கந்தமும் ரிசகுணமாம். “பூதத்தன்மையாவது பகிரிந் திரியத்தால் கிரகிக்கப்படும் விசேடகுண முடைமை” என்று தர்க்காமிர்தங் கூறுகின்றது.

பூதங்களின் குணம், வியாபாரம், தர்மம், அநிதேவதை
யென்பன வருமாறு.

பூதம்.	குணம்.	வியாபாரம்.	தர்மம்.	அநிதேவதை
ஆகாயம் வாயு	சத்தம் சத்தம் பரிசம்	இடங்கொடுத்தல் உலர்த்தல்	வெளி பரிசம்	சதாசிவன் மகேசன்
தேயு	சத்தம் பரிசம்	பாகமாக்கல்	வெப்பம்	உருத்திரன்
அப்பு	ரூபம் சத்தம் பரிசம்	பிண்டிகரித்தல் (திரட்டல்)	நெகிழ்ச்சி	விஷ்ணு
பிருதிவி	ரூபம் ரசம் சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம்	பொறுத்தல்	கடினம்	பிரமன்

அ - கை.

தூலசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கச.—சூட்சும பூதத்திலிருந்து சூட்சுமசரீரம் பிறந்தா
ற்போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதத்தினின்றும்
ஆறுதத்துவமாய் நால்வகைப் பிறப்பாய் மூவகைச் சாதி
யாயிருக்கின்ற தூலசரீரங்கள் பிறந்தன.

கச.—(து - னை). பஞ்சீகரணம் பண்ணின - சூட்சுமபூதங்க
ளின் கலப்பாலுண்டாயதான.

தத்துவம் - பதார்த்தம். பதத்தாற் பெயரிட்டு வழங்குந் தன்மையது பதார்த்தமாம்.

கரு.—இதிலாறுதத்துவமாவ தேதென்றால்:—சர்ப்பம், உகிரம், மாமிசம், சநாயு, அத்தி, மச்சை இந்த ஆறுவகையுந் தூலசரீரம்.

நால்வகைத் தோற்றமாவ தேதென்றால்:—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆக நாலு.

மூன்று சாதியேதென்றால்:—இகலோக பரலோகபுத்தி (இவ்வுலகத்தி னியல்பையும் சுவர்க்காதி யுலகத்தினியல்பையும் ஆராய்ந்ததும் மனவுணர்ச்சி) இருவகையுந் கொடுக்கின்ற மாதுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோக புத்திமாத்திரம் அறிகின்ற பசு பட்சி முதலானவை மத்திமசாதி. இரண்டு லோகத்துப் புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு அக்கினி வாயு ஆகாச மெனப்பட்ட தத்துவங்களிலும், நிரை நிரையே (முறை முறையே) பிதர்லோக தெய்வலோக யட்ச கந்தருவ லோக சித்தர்லோகங்களிலும் தோன்றுகிற நட்சத்திரம் சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தரென்னப்பட்டவைமெல்லாம் உத்தமசரீரம். காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலாயின மத்திமசரீரம். கற்பகவிருட்சம் பாரிசாத முதலாயின அதன்மசரீரம்.

தூலசரீரம்.

கடு.—(சு - ௩). சர்மம் (தோல்), உதிரம் (இரத்தம்), மாமிசம் (சதை-இறைச்சி), சநாயு (நரம்பு), அத்தி (எலும்பு), மச்சை (கொழுப்பு) என்னும் இவைகளா லாக்கப்பட்டது தூலசரீரமாம். “தாய்தந்தைக ளுட்கொள்ளும் உணவினால் ஆறுகோசத்தையுடைய சரீரமுண்டாகின்றது. நரம்பு, எலும்பு, சுவேதநீர் (என்னும்) இவைகள் பிதாவினிடத்திருந்தும்; தோல், மாமிசம், இரத்தம் (என்னும்) இவைகள் மாதாவினிடத்திருந்து முண்டாகின்றன” என்று சிவகீதை ஒன்பதாவதத்தியாயத்திற் கூறுகின்றது. தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை (மூளை), எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீர் என்னும் எழுவகைத் தாதுக்களால் உயிர்க்கிடமாக உடம்பு இயற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவாருமுளர். ஸ்தம்பம் (தூண்) போன்று பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திற்கு விஷயமாயும் சர்மம் முதலியவைகளால் ஆக்கப்பட்டு (உறுப்புகளை யுடையதாயு) மிருப்பது ஸ்தூலசரீரமாம். இதுவே ஜீவன் சுகதுக்கவடிவ போகங்களை யனுபவிப்பதற்கு இடம். இதனுடைய தர்மங்கள் பெயர், ஜாதி, நிறம், சம்பந்தம், பரிமாணம் (அளவு), பிறப்பிறப்பு முதலானவைகளாம். “சரீரம் ஆன்மாவின் போகத்திற் கிடம். எதனால் வரைந்துகொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவிற்குப் போகம் நிகழும், அது போகத்திற்கிடம்; அதுவே சரீரமென்பதாம். போகமாவது இன்பத்துன்பங்கள் புலப்பட (விளங்க)த் தோன்றல்” என்று தருக்கநூல் கூறுகின்றது.

தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய மூவகைத் துன்பங்களும் இதற்கேயாம். தன்னைப்பற்றி வருவன (தேகத்தைப்பற்றி வரும்) தலைவலி, கால்வலி முதலான துன்பங்கள். பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன புலி, சிங்கம், பாம்பு முதலியவைகளா லுண்டாகும் துன்பங்கள். தெய்வத்தைப்பற்றி வருவன (தெய்வத்தினால்) இடிவீழ்சல் புழு

லடித்தல் முதலியவைகளா லுண்டாகுந் துன்பங்கள். இவை முறையே அத்தியாத்மிகதுக்கம், ஆதிபௌதிகதுக்கம், ஆதிதேவீக துக்கமெனப்படும். இவ்வாறன்றி ஆத்மாவிற்கு ஸ்தூலதேகத்தினு லுண்டாகின்ற வாதபித்த சிலேத்துமங்களா லுண்டாகின்ற சுரம் முதலிய வியாதிகளும் தேகத்திலுண்டாகின்ற தூர்க்கந்தம் குருபம் முதலானவைகளும் அத்தியாத்மிகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குச் சூட்சுமதேகத்தினு லுண்டாகின்ற காமக்குரோத முதலியவைகளும் சாந்திதாந்தி முதலியவைகளும் ஆதிதேவீகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குக் காரண தேகத்தினு லுண்டாகின்ற தன்னையும் பகவானையும்றியாத மாயாகாரியமென்னும் அஞ்ஞானம் அதிபௌதிகம் என்றும் கூறுதலுமுண்டு.

நால்வகைத் தோற்றம்.

(1) சராயுஜம்—கருப்பையிற் பிறப்பது; மான், ஆடு, ஆனை, மனிதன் முதலானவையாம்.

(2) அண்டஜம்—மூட்டையிற் பிறப்பது; பட்சி, பாம்பு முதலானவையாம்.

(3) சுவேதஜம்—வியர்வையிற் பிறப்பது; பேன், கொசு, புழு முதலானவையாம்.

(4) உத்பிஜம்—நிலத்திற் பிறப்பது; மரம், செடி, புல், பூண்டு, முதலானவையாம். [வித்தினின்று பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படும் தாவரபேதம் உத்பிஜம் என்றிதல்வேண்டும்.]

இவையன்றி மாநஸம் என்பதொன்று முண்டு. மனச் சங்கற்பத் தாலுண்டான தேவராதியோர் மாநஸராவர். பிருரு, புலஸ்தியர் முதலியோர் மாநஸர்.

சாதி.

பலவற்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாய்த் தோன்றுந் தன்மையது சாதியாம். சாதியெனினும் தன்மையெனினும் துவம் எனினும் ஒக்கும்.

உத்தமசாதி.

மக்களே இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீட்டின்தன்மை, மென்னு மூன்றையு மறிதற் குரியவர்களா யிருத்தல்பற்றி 'மாதுட சரீரம் உத்தமசாதி' என்று முற்கூறப்பட்டது. "மக்க டாமே யாற்றி யுயிரே" என்று தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது.

மாதுட சரீரம் மிச்சகர்மத்தினு லுண்டாகின்றது. [புண்ணிய கருமமும் பாவகருமமு மிகுதி குறைவின்றிச் சமமாய்க் கலப்புற் றுள்ள நிலைமை மிச்சரமாம்.] இது உத்திருஷ்டம், மத்திமம், சாமா னியம் என மூன்றுவகையாம்.

ரிஷ்காம புண்ணியகர்ம பலத்தினால் சித்தசுத்தி வந்து, சித்த சுத்தி வாயிலாகச் சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தி வந்து, சாதனசதுஷ்ட யசம்பத்திவாயிலாகச் சற்குரு லாபமுண்டாகி, சற்குருலாப வாயி லாகச் சிரவண மனை நிதித்தியாசனமுண்டாகி, சிரவண மனை நிதி த்தியாசன வாயிலாக அபரோட்சஞானம் வந்து, அபரோட்சஞான வாயிலாகச் சேவன்முத்தி சுகத்தைப் பெறும் சரீரப்பிராப்தி மிச்ச வுத்திருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தனது ஆசிரமத்திற் (நிலைக்கு) உசிதமான காமியகரும யோக் கியமான சரீரப்பிராப்தி மிச்சரமத்திம கருமத்தின் பலனும்.

குஷ்டம், பாண்டு, பெருவியாதி முதலியவைகளுடைய சரீரப் பிராப்தி மிச்சரசாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசாதி.

பசு, பட்சி முதலானவைகளுக்குச் சப்தாதிவிஷயங்களை யறியும் செவியாதி ஐம்புலனுணர்ச்சி யிருப்பினும் பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சி யில்லாமையினாலே 'பசு பட்சி முதலானவை மத்திமசாதி' என்று கூறப்பட்டது. பசு பட்சி முதலானவையுட் சில மனவுணர்ச்சியு முடையனவா யிருந்தனவென்று புராணதிகளுட்

கேட்கப்படினும் அஃதீண்டுக் கொள்ளுதல் கூடாது; அம்மனவுணர்ச்சி தெய்வீகத்தா லாயதென்றும் கேட்கப்படுதலாவென்க. இங்கு ஐயறிவுடைய பசு, பட்சி முதலானவை மத்திமசாதியென்று கூறப் பட்டிருப்பினும் இனம்பற்றிப் பரிசுவறிவும் இரசவறிவுமுடைய இப்பிசங்கு முதலானவைகளையும், பரிசுஇரசவறிவோடு கந்தவறிவுமுடைய கறையான் ஏறம்பு முதலானவைகளையும், பரிசு இரச கந்தவறிவோடு உருவ வறிவு முடைய தும்பி வண்டு முதலானவைகளையும் கொள்க.

பசு, பட்சி முதலானவைகளின் சரீரம் பாவகர்மத்தினாலுண்டாகின்றது. இதுவும் முற்கூறியபடி மூன்றுவகையாம்.

பிராணிகளுக்குத் துன்பத்தையுண்டாக்கும் தேள், பாம்பு, புலி, கரடி முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ வுக்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனாம்.

எருமை, பருந்து முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ மத்தியகருமத்தின் பலனாம்.

பசு, ஆனை, குதிரை முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவசாமானிய கருமத்தின் பலனாம்.

அந்நிமசாதி.

பரிசுவிஷயத்தை யறிதற்குரிய தொக்கிந்திரியமன்றி இதரவிஷயங்களை யறிதற்குரிய மற்றையிந்திரியங்களும், பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சியுமின்றி யிருத்தலாலே ‘மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி’ என்று கூறப்பட்டது. மரங் கொடி செடிகளாகப் பிறத்தலும் பாவகருமத்தின் பலனாம். இப்பாவகருமமும் முற்கூறியதுபோன்று மூவகையாம்.

கள்ளி, பூனைக்காய்ச்சி, நாகதாளி முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ உக்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனாம்.

புனியமரம், மாமரம், பலாமரம் முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ மத்திய கருமத்தின் பலனாம்.

அரசு, துளசி, வில்வம், தும்பை முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ சாடானிய கருமத்தின் பலனும்.

உத்தமசரீரம்.

பிதர் தேவதைகள், சூரியன் முதலிய தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தராதியோ ரியாவரும் மாஹுடரால் வணங்கத்தக்கவராயிருத்தலாலே அவர்கள் சரீரம் உத்தமசரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. உத்தமம் - மேன்மை.

இவ்வுத்தமசரீரம் புண்ணியகருமத்தினு லுண்டாகின்றது. இப் புண்ணிய கருமமும் மூன்று வகையாம்.

இரணியகர்ப்பாதி (பிரமன் முதலான) சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய உத்திருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தேவேந்திரியாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய மத்திய கருமத்தின் பலனும்.

யக்ஷ ராக்ஷஸ கின்னர கிம்பிருஷாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய சாடானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசரீரம்.

காமதேனு முதலானவை தேவ வர்க்கத்திற் சேர்ந்தவையேயாயினும் விலங்கு பட்சிகளாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் மத்திம சரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அநீதமசரீரம்.

கற்பகவிருக்ஷ முதலானவை தெய்வீகத்தன்மை யுடையனவாயிருப்பினும் தாவரவடிவமாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் அநீதமசரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அ - கை.

கோசத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கக.—இந்தத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சும சரீரம் மூன்று கோசமாயிருக்கும். அதெங்குநென்னில்:—பிராணவாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடிப் பிராணமயகோசம், மனதும் ஞானேந்திரியமும் கூடி மனோமயகோசம், புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமே ஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

அன்னமயகோசம்.

கக.—(கு - ரை). மாதா பிதாக்களுண்ட அன்னத்தினு லுண்டாகிய சுரோணித சுக்கிலங்களால் மாதாவின் உதரத்திலுற்பத்தியாகி, உற்பத்தியானபிறகு பால் முதலிய அன்னத்தினால் விருத்தியடைந்து, மரித்தபின் அன்னமயமாகிய பிருதிவியில் ஒடுங்கும் ஸ்தூலசரீரமே அன்னமய கோசமாம். இதுதான் சுகதுக்கங்களின் அனுபவமாகிய போகத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. உண்டாதல், இருத்தல், மாறுபாடு, அழிதல், அழிபெய்தல், குறைதல், நாசமடைதல் என்னும் சட் (ஆறு)பாவ விகாரமும் எச்சரீரத்திற்கு முண்டு.

பிராணமயகோசம்.

வாக்காதி கன்மேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய பஞ்ச (ஐந்து) பிராணன் (பிராணவாயு) பிராணமயகோசமாம். அன்னமய கோசத்திற்குள்ளாய், தேகத்திற்குக் கட்டாய், அசைதல் முதலாகிய தொழில்களை யுடைத்தா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

மனோமயகோசம்.

செவியாதி ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய மனம் மனோமய கோசமாம். பிராணமய கோசத்திற்குள்ளாய், காமக் குரோத மோபு

மோக மத மாச்சரிய மென்னும் ஆறு பகைவர்க்கங்களும், சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தியும், மனைவிமக்க ளாதியோரிடத்தில் எனது என்னும் புத்தியு முடைத்தா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய புத்தி விஞ்ஞானமய கோச மாம். மனோமயகோசத்திற்குள்ளாய், இகபர கருமவிஷய அறிவினே யுடைத்தாய், கர்த்திருத்துவ அபிமான முடையதாய், நான் என்னும் சொல்லிற்கு (மயக்ககாலத்தில்) பொருளாய், சேதனத்தின் பிரதிபிம் பத்திற் கிடமாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

பிராணமயகோச முதலிய மூன்றும் (போகத்திற் கிடமாகிய ஸ்தூல தேகத்தினு ளிருந்து போகத்தை யனுபவிப்பதற்குச் சாதன மாயுள்ள) குக்கு சரீரத்தினுளிருக்கும்.

கன்மேந்திரியத்துடன் பிராணவாயு தேகத்திற் பூரித்து அதற் குப் பலத்தைக்கொடுத்து இந்திரியங்களை அவைகளின் காரியங்களிற் பிரவர்த்திக்கும்படி செய்வதா யிருப்பதால் பிராணமயகோசம் கேவ லம் ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களு டன் கூடிய மனம் கர்மேந்திரியங்களால் விவகாரங்களைச் செய்து இச்சை முதலிய ரஜோகுண விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால் மனோ மயகோசம் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடியபுத்தி (நகதுணி முதல் சினைவரையி லும் சரீரத்தில் வியாபித்துக் கர்த்தாவடிவா யிருந்து) விஷயங்களைப் பகுத்துணர்தல் வடிவா யிருப்பதால் விஞ்ஞானமயகோசம் கேவலம் சத்துவ குணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும் அறிந்துகொள்க.

“பிரத்தியகாதம் சைதன்னிய சாயையுடனே லோகாந்த குந் தம் போன்றிருக்கும் அகங்காரமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி விஞ் ஞானமயகோசமாம்” என்று கூறுவாருமுண்டு.

ஆந்தமயகோசம்.

அவித்தை (அஞ்ஞான) வடிவ காரணதேகமே ஆந்தமய கோசமாம். ஆத்ம (பிரமத்தின்) சொரூபவடிவ ஆந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய பிரிய மோதப் பிரமோதவிருத்திகளின் லயத்திற்கிடமாய், போக்தாவடிவமா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

சாக்கிர சொப்பனங்களில் புண்ணிய கன்மத்தின் பயனை ஓணுபவிக்க நேர்ந்த விடத்து, புத்திவிருத்தி அந்தர் (உள்) முகமாய் ஆத்ம சொரூப வடிவமாகிய ஆந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை யடைகின்றது. அப்போது அப் புத்திவிருத்தி பிரிய மோதப் பிரமோதவிருத்தியாம். புண்ணிய கன்ம பலபோகம் நிவர்த்தியாகுங் காலத்தி லுண்டாகுஞ் சுழுத்தி யெதுவோ அதன்கண் அவ்விருத்தி தனது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்குகின்றது; அவ்வஞ்ஞானமே ஆந்தமய கோசமாமென்பது மேலே கூறியதற்கு விவரமாம்.

இவ்வுடமான வஸ்துவைப் பார்த்தவிடத் துண்டாகும் விருத்தி பிரியமாம்; அவ்வஸ்துவின் லாபத்தால் உண்டாகும் விருத்தி மோதமாம்; அவ்வஸ்துவின் போகத்தா லுண்டாகும் விருத்தி பிரமோதமாம்.

அன்னமயகோசம் (ஸ்தூல சரீரம்) சுகதுக்க வடிவபோகத்தை யனுபவித்தற்கு இடம்; (இந்திரிய கரணாதி வடிவமா யிருத்தலாலே போகத்தை யனுபவித்தற்குச் சாதனமாயுள்ள சூக்கும சரீரத்தின்க ணுள்ள) பிராணமயகோசம் கிரியாசக்தியுள்ள காரியவடிவம்; டுனோ மயகோசம் இச்சாசக்தியுள்ள கரண (காரண) வடிவம்; விஞ்ஞான மயகோசம் ஞானசக்தியுள்ள கர்த்தா (செய்பவன்) வடிவம்; ஆந்த மயகோசம் போக்தா (போகத்தை யனுபவிப்பவன்) வடிவமாம்.

கோசம்.

கோசமென்பது கத்தியினி னுறைக்கும், திரவியப் பொக்கிசத் திற்கும், கோசகாரமென்னும் புழுவின் கூட்டிற்கும் இவைபோன்ற

வற்றிற்குமாம். கோசமெனினும் உறையெனினும் மூடியெனினும் மொக்கும். உறை முதலானவை கத்திமுதலானவைகளை மறைத்திருத்தல் போன்று அன்னமயாதிகளும் ஆத்மாவை மறைத்திருத்தலினாலே அவைகளும் கோசம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மறைத்தல் இருவகையாம். ஒன்று யாதார்த்தமாய் மறைத்தல்; மற்றொன்று கற்பிதமாய் மறைத்தல். புளியம்பழத்தை யதனது ஓடு மறைத்தல் முன்னதற்கு உதாரணமாம்; கயிற்றிற்றோன்றிய பாம்பு அதனையே மறைத்தல் பின்னதற்கு உதாரணம். கயிற்றில் (அத்தியாசமாகத்) தோன்றிய பாம்பு அக்கயிற்றையே மறைத்தல் போன்று ஆத்மாவி (பிரமத்தி) ற்றோன்றிய அஞ்ஞானவடிவ ஆந்தமயகோசமும் அதன் காரியவடிவ ஏனையகோசமும் அவ்வாத்மாவையே மறைக்கின்றன வென்பது இங்கு அறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

தூலசரீரத்தில் சூக்குமசரீர மிருக்கும் வகையைக் கூறல்.

கள.—ஆறு தத்துவமாயிருக்கின்ற தூலசரீரத்திலே சூட்டமசரீர மிருக்கின்ற தெப்படியென்னில்:—

கண்டேமந்திரியமான வாக்கும் ஞானேந்திரியமான சிங்ஷுவையும் வாயிலிருக்கும். உதானவாயுவும் மன்துங்கண்டத்திலிருக்கும். பிராணவாயுவும் புத்தியும் இருதயத்திலிருக்கும். சமானவாயுவுஞ் சித்தமும் நாடியிலிருக்கும். அபானவாயுவும் பாயுருவுஞ் சூதத்திலிருக்கும். வியானவாயுவும் ஞானேந்திரியமான துவக்கும் அகங்காரமுந் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே தேயுசும், கருவிழி துனியிலே சட்சு இந்திரியமும், காதுக்குள்ளே சுரேத்திர இந்திரியமும், மூக்குக்குள்ளே ஆக்கிராண இந்திரிய

மும் கழுத்துக்குமேற் றணித்தனியே யிருக்கும். கழுத் துக்குக் கீழே கை கால் சூய்பத்திற் பாணி பாதம் உபத் தம் மூன்றும் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூல சரீரத்தகுவம் சு-ம், அதிற் (தூலசரீரத்திற்) குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீர தத்துவம் உ0-ம், ஆகத் தத்துவம் உக-ம், பஞ்சபூதத்தின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடா கக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

க௭.—(5-ஹ). (க). வாயில் (1) வாக்கு (வசனித்தலும்) (2) சிங்ஷுவையும் இருக்கும். சிங்ஷுவையென்னும் ஞானேந்திரியம் நாவி னுனியிலிருந்து இரசத்தை (கைப்பா திசுவையை) யறியும்.

(உ). கண்டத்தில் (3) உதானவாயுவும் (4) மனதும் இருக்கும். தேகத்தில் யான் எனுந் தன்மையும், வீடு முதலியவைகளில் என தெனுந் தன்மையும் செய்துகொண்டு செவியாதி யிந்திரிய வாயிலாக வெளியிற் செல்லுவதாய்க் கரணவடிவமா யிருப்பது மனமாம்.

(க). இருதயத்தில் (5) பிராணவாயுவும் (6) புத்தியுமிருக்கும். ஜாக்ஹாவஸ்தையில் நகதுனிமுதல் சிகைவரை தேகத்தில் வியாபித் துக் கர்த்தா வடிவமா யிருப்பது புத்தியாம்.

(ச). நாபியி (கோப்பூழி)ல் (7) சமானவாயுவும் (8) சித்தமும் இருக்கும்.

(ரு). குதத்தில் (9) அபானவாயுவும் (10) பாயுருவுமிருக்கும்.

(சு). உடம்பு முழுதும் (11) வியானவாயுவும் (12) துவக்கும் (13) அகங்காரமும் வியாபித்திருக்கும்.

(எ). உச்சியில் (14) தேயுசு (உள்ளம்) இருக்கும்.

(அ). கருவிழி துனியில் (15) சட்சவந்திரிய (கண்ணீர்திரிய) மிருக்கும்.

(க). காதிருள் (16) சுரோத்திரேந்திரிய (காதிந்திரிய) மிருக்கும்.

(க0). மூக்கிற்குள் (17) ஆக்கிராண (மூக்கு) இந்திரியமிருக்கும். தார்க்கீகர் ஆக்கிராண இந்திரியம் மூக்கின் துனியி லிருக்குமென்பர்.

(கக). கையில் (18) பாணி (இந்திரியம்) இருக்கும்.

(கஉ). காலில் (19) பாத (இந்திரிய) மிருக்கும்.

(கக). சூயத்தில் (20) உபத்த (இந்திரிய) மிருக்கும்.

சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சனூயு, அத்தி, மச்சையென் றுறுதத் துவ வடிவமாயிருக்கின்ற ஸ்தூலசரீரத்தில் அந்தக்கரண மைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, பிராணதிவாயுவைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, என்றிவிறுபது தத்துவவடிவமா யிருக்கிற சூட்சுமசரீரம், சீவன் போகத்தை யனுபவித்தற்காக, ஈசுவர சங்கற்பத்தினுற் புருந்ததா மென்றறிக. குடிபுகுதல் - ஸ்தூலசரீரத்தில் சீவன் பிராரத்தகன்மத் தின் பேசுத்தை யனுபவிக்கும்வரை யிருத்தல்.

அ - கை.

சீவபரியாயநாமமும் பிரமபரியாயநாமமுங் கூறல்.

கஅ.—காரண சரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த (தூலசரீரத்தத்துவம் ஆறு, சூக்குமசரீரத்தத்துவம் இருபது என்னும்) இருபத்தாறு தத்துவத்துடனே கலந்துநின்ற போது விசுவனென்றும் விபவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சொப்பனத்திலே தூவசரீரத்தைக் கைவிட்டு அந்தக் கரணத்துடனே கூடி நின்றபோது தைசதனென்றும் பிராதிபாசிக சீவனென்றும் சொற்பன கற்பிதனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுழுத்தியிலே காரியசரீர மிருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராஞ்ஞனென்றும் பாரமார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரம சைதன்னியஞ் சாக்கிரத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக் குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவத்தாத்திரய (சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னு மூன்றற்கும்) சாட்சியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றுங் கூடத்தரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரமும் மூன்றவத்தை யுஞ் சொல்லப்பட்டன.

சாக்கிரம்.

கஅ — (5 - ஐ). சொப்பனாவஸ்தை சுழுப்தியவஸ்தைகளின் வேறும் இந்திரியங்களாற் றேன்றும் ஞானத்திற்கும் அதன் வாச் ணைக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம். இதில் (ஞானேந்திரியம்-5, கன்மேந்திரியம்-5, அந்தக்கரணம்-4, என்னும்) இந்திரியங்கள்-14, அவற்றின் விஷயங்கள் 14, அஃவிந்திரியங்களின் அதிதேவதைகள், 14, ஆகிய 42, தத்துவங்களாலும் விவகாரமூண்

டாகும். [இந்திரியங்களை அத்தியான்மமென்றும், விஷயங்களை அதிபூதமென்றும், இந்திரியங்களை யியக்கும் தேவதைகளை அதிதேவதை யென்றும் கூறுவர்.]

ஜாக்கிராவஸ்தையில் சிதாபாசவடிவ சேவனுக்கு (1) நேத்திரம் - ஸ்தானம்; [ஜாக்கிராவஸ்தையில் சேவன் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருந்தாலும் அதன் விசேஷ பாகம் நேத்திரத்திலிருப்பதால் நேத்திரம் ஸ்தானமெனப்பட்டது.] (2) வைகரி - வாக்கு; (3) ஸ்தூலம் - போகம்; (4) கிரியை - சத்தி; (5) குணம் - சத்துவம்; (6) ஜாக்கிராபிமானத்தால் விசுவன் என்பதும் வியவகாரிகசேவன் என்பதும் பெயர்; (7) அகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - விஷ்ணுவும். சாக்கிராவஸ்தையில் சேவன் சூட்சுமதேகத்தின் அபிமானத்தை விடாது விசுவவடிவ (உலகவடிவ) ஸ்தூலதேகத்தில் நான் என்னும் அபிமானத்தை யுடைத்தா யிருத்தலாலே விசுவனென்றும், அத்தியான்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வம் என்னும் தத்துவங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடி விவகரித்தலாலே வியவகாரிக சேவனென்றும் சொல்லப்படுகிறுனென்பது. இப்பெயர்களேயன்றித் தூலசரீர வியஷ்டி யபிமானி, புத்தி பிரதிபலன சைதன்னியன், விட்சேபரூபன், க்ஷேத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமாத்நுரு, கர்த்துரு, போக்துரு, சம்சாரி, விஷயி, விஞ்ஞானமயன், துவம்பத முக்கியார்த்தன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

சொப்பனம்.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் எப்பதார்த்தங்க ளனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ அப்பதார்த்தங்களின் சம்ஸ்காரம் (வாசனை) மயிரினுனிப்பாகம் போன்று சூட்சுமமாய்க் கண்டத்திலுள்ள ஹிதையென்னும் நாடியிற்றங்குகின்றது. அச்சம்ஸ்காரத்தினால் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் முன்பின் தொடர்பின்றி யுண்டாகும் காலம் சொப்பனாவஸ்தையாம்.

சொப்பனாவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) கண்டம்-ஸ்தானம்; (2) மத்திமை - வாக்கு; (3) சூட்சுமம் (வாசனாமயம்) - போகம்; (4) ஞானம் - சத்தி; (5) குணம் - இராசதம்; (6) சொப்பனாபிமானத்தால் தைசதன் என்பதும் பிராதிபாசிக சீவன் என்பதும் சொப்பன கற்பிதனென்பதும் பெயர்; (7) உகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - பிரமன் ஆம். சொப்பனாவஸ்தையில் சீவன் சோம சூரியாக்கினிகளின் சகாயமின்றித் தானே சோம சூரியாக்கினி வடிவமாக நின்று தன்னின்றோன்றிய பிறவற்றையெல்லாம் விளக்கலாலே தைசதன் (தேஜஸ் வடிவாயிருப்பவன்) என்றும், தத்துவஞானமின்றியே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கவனாயிருத்தலாலே பிராதிபாசிக சீவன் என்றும், சாக்கிரவாசனையினாலே சொப்பனத்திற்குயிற்றின்கணரவுபோலக் கற்பிதமாய்த் தோன்றலாலே சொப்பனகற்பிதனென்றும் சொல்லப்படுகிறனென்பது. இப்பெயர்களேயன்றிச் சூட்சும சீர விவத்தி யபிமானி என்றற்றொடக்கத்தவாய் பெயர்களுமுண்டு.

சுழுத்தி.

கேவலம் சுகமும் அஞ்ஞானமுமுள்ளகாலம் சுழுத்தி யவஸ்தையாம். இவ்விரண்டு மிருத்தவினற்றான் சுழுத்தியினின்று மெழுந்த புருஷன் ஒன்றுமறியாது சுகமாய் நிற்கினேனென்று கூறுகின்றான்.

சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) இருதயம் - ஸ்தானம்; (2) பைசந்தி - வாக்கு; (3) ஆநந்தம் - போகம்; (4) திரவியம் - சக்தி; (5) குணம் - சமசு; (6) சுழுத்தி யபிமானத்தால் பிராஞ்ஞனென்பதும் பாரமார்த்திகசீவனென்பதும் பெயர்; (7) மகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - உருத்திரன் ஆம். சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவன் தனதெதார்த்தவடிவ கூடஸ்தனோடயிக்கமாய்ச் சுகமாகரமாயிருப்பதுடன் ஆண்டிள்ள அஞ்ஞானத்தையும் அறிந்துகொண்டிருப்பதனாலே பிராஞ்ஞன் (நன்றாயறிபவன்) என்றும், அவத்தியோடாது யுடன் எதார்த்தவடிவமாக விருத்தலாலே பாரமார்த்திக சீவன் (உண்

மையாயுள்ளவன்) என்றும் சொல்லப்படுகிறதென்பது. இப்பெயர்களையன்றிக் காரணசரீரவியஷ்டி யபிமானி, அவித்தையோபாதிகன், காரியோபாதிகன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

இங்குக் கூறிய அவஸ்தை மூன்றனுள் விருட்ட முதலியவைகளுக்குச் சுழுத்தியும், மிருகாதிகளுக்குச் சுழுத்தியும் சாக்கிரமும், தேவர்களுக்குச் சாக்கிரமும், மனிதர்களுக்குச் சாக்கிரமுடைய மூன்றுமாமென்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறுகின்றது. மரங்களுக்குக் க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தியுண்டு; மலை முதலியவற்றிற்குக் காட (அழுத்தமான) சுழுத்தியுண்டு என்று பாலபோதங் கூறுவன்றது.

எதனினின்றும் விழிப்பித்தலின்றித் தானே விழிக்கின்றானே அது க்ஷீண சுழுத்தியாம், எதனினின்றும் விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கின்றதில்லையோ அது காடசுழுத்தியாம்.

ஒரு பெரிய பட்டணம்போன்றது சாக்கிராவஸ்தையென்றும், அப்பட்டணத்தினு ளிருக்கும் கோட்டைபோன்றது சொப்பனாவஸ்தையென்றும், அக்கோட்டையினு ளிருக்கும் வீடுபோன்றது சுழுத்தியவஸ்தையென்றும் இட்கறியத்தக்கனவாம்.

சாக்கிர சொப்பன அவஸ்தைக ளிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியும் சுழுத்தியில் அவித்திய-விருத்தியு முண்டு. மரணம் மூர்ச்சைகளைச் சிலர் சாக்கிரத்திலும் சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக் கூறுவர். இம்மூன்றுவஸ்தையே யன்றித் தூரியம் தூரியாதீதம் என்றிரண்டவஸ்தைகளு முண்டு. விஷயவாசனை நீங்கிப் பிரமத்தைத் தியானஞ் செய்தல் தூரியமாம்; பிரமத்தில் மனது இலயமாய்ப் போவதே தூரியாதீதமாம். இது “மனவழக்கந் தவிர்ந்து பரந்தனைச் சிந்தித்திடலே வருதூரிய மப்பரமான்மாவின் மனமடங்கன், முனமுரைத்தல் செய்ய தூரியா தீதமெனப் புகல்வர்” என்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறுவதால் நன்கு விளங்கும்.

பிரமத்திந்த ஆன்மா வேறுபட்டதன் நென்பது.

காலத்தினாலும் தேச (இட)த்தினாலும் அந்த (முடிவு) மீன்றி யிருப்பது வியாபகமாம். இ-வியாபக வடிவாயிருப்பது ஆன்மவடிவ பிரமமாம். பிரமம் ஆத்மாவிற்கு வேறாகுமானால் கடபடாநிகள் போன்று அனான்மாவாம். பிரமத்திற்கு ஆன்மா வேறாகுமானால் பிரமமும் ஆன்மாவும் தேசத்தினால் முடிவுடையதாம்; தேசத்தினால் முடிவுடையது காலத்தினாலும் முடிவுடையதாம் என்பது நியமமாதலால் பிரமமும் ஆன்மாவும் கண்டமும் அரித்தியமும் சடமுமாம். ஆகவே ஆன்மா வேறு பிரமம் வேறு என்பது கூடாது; கூடா சாகவே ஆன்மவடிவ பிரமம் சாக்கிராதியவஸ்தைகளை முன்னிட்டுச் சீவான்மா வென்றற் றொடக்கத்துப் பெயரை யடைகின்றது.

சீவாந்துமா.

கடாவச் சின்ன (கடத்தில் வளைவுபட்ட) ஆகாயம்போன்று சரீரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமா (வளைவுபட்டதா) யிருந்து சாக்கிராவஸ்தையில் நாற்பத்திரண்டு தத்துவங்களாலு முண்டாகும் விவகாரங்களைத் தொடக்கின்றி (சாட்சியாய்) அறியும் சேதனம் சீவாந்மா எனப்படும்.

அந்நராந்மா.

சொப்பனாவஸ்தையில் நிகழும் விவகாரங்களைத் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் அந்நராந்மா எனப்படும். அந்நராந்மா - உன் னீடாயிருக்கும் ஆத்மா.

பரமாந்மா.

சுழுத்தியவஸ்தையிலுள்ள அஞ்ஞானவடிவ இருளைத் தொடக் கின்றி யறியும் சேதனம் பரமாந்மா எனப்படும்.

பரமாந்மா-மேலான (உண்மை வடிவ) ஆத்மா. “காயந்தாள விறும்பு போலுடம் பாதி கலந்துறு குடும்பமென் வழக்கிற், சார்ந்துளான்

சீலான் மாவெனப்படுவான் ஈழரை யிலையினீர் போலத், தோய்ந்து
ள குடும்பப்பெருவிவ காரந் தோய்வில னந்தரான் மாவாம், போந்துல
கிற்குப் பரிதிபோற் சான்றாய்ப் பொருந்தினேன் ஈன்பர மான்மா”
என்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது.

ஞானுத்மா.

அவஸ்தாத்திரயங்கனையும் அவைகள் தம்முள் ம்றி ம்றி வரு
தலையும் ஓரவஸ்தையில் மற்றைய இரண்டவஸ்தைகளின் அபாவத்
தையும் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் ஞானுத்மா எனப்படும்.
ஞானம் - அறிவு.

கூடஸ்தர்.

கூடம் என்பது கொல்லனது பணை. அப்பணையினிடத்து இரு
ம்புகள் விகாரப்படுவதன்றி அது விகாரப்படுதலில்லை. அதுபோல,
அவத்தாத்திரயங்கள் தம்முள் மாறி மாறித் தன்னிடத்து வரத் தான்
விகாரப்படாதிருக்கும் சேதனம் கூடஸ்தரெனப்படும். கூடஸ்தர் -
கூடம் (பணை) போல் விகாரப்படாதிருப்பவர்; சலித்த வில்லாதவ
ரெனினும் ஒக்கும்.

அ - கை.

ஈசுவரனது சரீரமாதிகளைக் கூறல்.

க.கூ.—இனி ஈசுரனுக்கு (ஸ்தூல சூட்சும காரணமென்னும்)
மூன்று சரீரமும், (சாக்கிர சொப்பன சமுத்தியென்னும்)
மூன்றவத்தையுஞ் சொல்லும்படி, லோக கற்பனையா
(உலகவிவகாரமா) கத்தோற்றுசின்ற தூல பஞ்சபூதங்க
ளும் அவற்றிற் றேன்றின மூன்றுசாதியா யிருக்கின்ற
தூலசரீர சமட்டியுங் கூடி ஈசுவர தூல சரீரமென்னும்,
விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இதனு (விராட்டு)டனே கூடிச் சாக்கிராவத்தையைப் பொருந்தி யிருக்கின்ற ஈசுவரன் வைசுவானர னென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (தூலசரீர சமட்டிக்கும் சாக்கிராவஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்களைந் தும் அவற்றிற் றேன்றின சூட்சும சரீர சமட்டியுங்கூடி ஈசுவர சூட்சும சரீரமென்றும், இரணிகார்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும்.

இத(சூட்சுமசரீரத்தி)னுடனேகூடிச் சொப்பனாவஸ்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (சூட்சுமசரீரத்திற்கும் சொப்பனாவஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் விஷ்ணு (வியாபகமா யிருப்பவன்) னென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தத் தூல சூட்சும விருவகைக்கும் வாசனை (தூல சூட்சும பூதங்களை வெளிப்படுத்தற்குரிய காரணத்தன்மை) யுடனே கூடிய மாயை ஈசுவரகாரண சரீரமென்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இத(காரணசரீரத்தி)னுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவத்தை யைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் அங்கரியாமியென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (காரணசரீரத்திற்கும் சுழுத்தி யவஸ்தைக்கும்) அதிட்டான சைதன்யம் உருத்திர (சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவ) னென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன் தன் மூன்றவத்தையிலுந் தன் மூன்று சரீரமாக இருக்கின்ற விருபத்தேழு (தூல சரீரத்தாவும் 6, சூட்சும சரீரத்தாவும் 20, காரண சரீரத்தாவும் 1 ஆக 27.) தத்துவத்துடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றும் போல ஈசுரனுந் தன்னுடைய மூன்று சரீரமாய் இருக்கின்ற மூப்பத்திரண்டு (சமஷ்டி தூலசரீரத்தாவும் 6, சமஷ்டி சூட்சுமசரீரத்தாவும் 20, இவற்றின் வாசனையுடன் கூடிய காரணசரீரமாய் மாயை 1, ஆசாயாதியூதங்கள் 5, ஆக 32.) தத்துவத்துடனும் மூன்றவத்தையிலுங் கலந்து நிற்பன்.

ஸ்தூலபஞ்சபூதம்.

கக.—(ஈ-ரை). இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகும் பிருதிவியாதி பூதங்கள் ஸ்தூல பஞ்சபூதமாம். பிருதிவி, சலம், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்தன்கண்ணும் பூதத்தன்மை யுண்டு. பூதத்தன்மையாவது பகர் (புற) இந்திரியத்தாற் கிரகிக்க (அறியப்படும்) தன்மை.

விராட்டே.

ஈசுவரனுக்குச் சராசரவடிவப் பிரபஞ்சம் அவயவங்களாக விருத்தலாலே அது விராட்டி என்று சொல்லப்படுகிறது. “சிறந்துறக்கஞ் செவிதிசைக ளிருசுடர்கள் விழிதீப், பாங்காய முகமுத்தி விசம்பு ளிலம் பதமாம் பருமனுருவாயவிராட் புருடவடிவெனினும்” என்று வேதாந்த குளாபணி கூறுவதும், “ஓ சகல சகத்திற்கு மீசனே! ஓ விசுவரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்றவரே! அநேகமான கைகள் வயிறுகள் முகங்கள் கண்களை யுடையனவும் அநேக ரூபங்களை யுடையனவுமான உம்மை எவ்விடத்திலும் பார்க்கிறேன்; உம்முடைய ஆதியை நான் காணவில்லை; அப்படியே மத்தியத்தைக் காணவில்லை;

முடிவைக் காணவில்லை” என்று பகவச்சீதை ககம் அத்தியாயத்தில் கண்ணனேநாக்கி அருச்சுனன் கூறுவதும் இங்கறியத்தக்கனவாம். விராட் எனினும் விசுவமெனினும் ஒக்கும்.

வைசுவரீனரன்.

சகல பிராணிகளின் சரீரத்திலும் நான் என்று அபிமானத்தை வைத்திருக்கின்றதனாலே ஈசுவரனுக்கு வைசுவானரன் என்று பெயர் வந்தது. ஒவ்வொரு பிராணியும் தனது தனது சரீரத்தை நான் என்று அபிமானிப்பது போன்று ஈசுவரன் சகல பிராணிகளின் சரீரத்தையும் நான் என்று அபிமானிக்கிறானென்பது கருத்து. இப்பெயரேயன்றித் தப்பத முக்கியார்த்தன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயருமுண்டு. பிராணிகளின் சரீரத்தை ஈசுவரன் நான் என்று அபிமானித்தாலும் அப்பிராணிக் ஞானுகின்ற சுகதுக்காதி துவந்துவங் கலோ யடைதலின் றென்பது,

“உன்னுதரத் தேகிடந்த கீடமுறுவ தெல்லா
முன்னுடைய தென்னாய்நீ யுற்றனையோ—மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செய்வகையே நின்றசிவன் பால்.”

என்னும் வெண்பாவினா லறிக.

அதிஷ்டானம்.

விவர்த்தவடிவ காரியத்தின் காரணம் விவர்த்த உபாதானமாம். அதுவே அதிஷ்டான மெனப்படும். கயிற்றிற்கண் விவர்த்தமாய்த் தோன்றிய அரவிர்க்குக் கயிறு விவர்த்தவுபாதானமாம். கயிறு தனது சொரூபத்தை விடாமலே அரவாகிய வேறு சொரூபத்தைக் காண் பித்தலின் அது விவர்த்த உபாதான (முதற்காரண) மாம். எது (கயிறு) மயக்ககாலத்திற் றோன்றாதிருக்கின்றதோ எதன் (கயிற்றின்)

தோற்றத்தால் மயக்கம் (பாம்பு) நீங்குகின்றதோ அது (கயிறு) உதி
ஷ்டானமாம்.

இரணியகரீப்பம்.

இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாதற்குரிய பொருளைக் கருவ-க
வுடையது இரணியகரீப்ப மெனப்படும். ஈசுவரனது சூட்சும சரீரத்
துள் ஸ்தூல பூதங்களியாவும் காரணவடிவாக அடங்கி யிருத்தல்
பற்றி அது இரணியகரீப்பம் எனப்பட்டது. இரணியகரீப்பம் என்ப
தற்குப் பொன்னிறமான (மூட்டையின்) கருப்பம் என்று பொரு
ளாம். “அந்த வித்தானது (பிரகிருதியானது) சர்வேசுவரனுடைய
இச்சையினாலே தங்க (பொன்) நிறமான ஒரு அண்ட (மூட்டை)
மாயிற்று. அவ்வண்டத்தில் முன் ஜனனத்தில் பிரம பட்டத்திற்
குத் தக்க தபசு பண்ணின ஒரு சீவனைப் பிரமனாகச் சிருஷ்டித்து
அப்பிரமனுக்குள் அந்தநியாயாய்ப் பிரவேசித்தார்” என்று பனு
தரும சாஸ்திரம் கூறுவதுமிய் கறியத்தக்கதாம்.

சூத்திரரீதமா.

எப்பொருள்களையும் தனது சக்தியினால் சூத்திரதாரி (இயந்தி
ரக்கயி றுடையவன்) போன்றிருந்து இயங்கச் செய்தலாலே ஈசுவர
னுக்குச் சூத்திரரீதமா என்று பெயர்வந்தது. “சாட்டையிற் பம்பர
சாலம் பேரவெலா, மாட்டுவா னிறை” என்று தாயுமானவர்
கூறுவ திங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. சூத்திரம் - பிரதிமைகளை யியங்
கச்செய்தற்குக் காரணமான கயிறு. இச்சூத்திரான்மா என்னும்
பெயரேயன்றி மாப்பிராணன் என்றற் றொடக்கத்த பெயருமுண்டு.

அவ்வியாகிருதம்.

மாயையானது பிரமத்தின்கண் அக்கினியிற் சூடுபோன்று (சக்தி
வடிவமாய்) பிரிபடாகிருத்தலாலே அவ்வியாகிருத மெனப்பட்டது.
விபாகிருதம் - பிரிக்கப்பட்டது. அவ்வியாகிருதம்-பிரிக்கப்படாதது.

அந்தரியாம்.

மாலையினுட் கயிறுபோன்றும் சதுர்ப்பூதங்களில் வியாபித்து நிற்கும் விண்போன்றும் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய் நின்றப்பற்றி ஈசுவரனுக்கு அந்தரியாமமென்று பெயர் வந்தது. அந்தர் - உள். அந்தரியாமமென்னும் பெயரேயன்றிக் காரணோபாதிகன், மாயோபாதிகன், ஜகத்யோனி, பரன், பரதேவதை என்றற் றொடக்கத்த வாய பெயர்களுமுண்டு.

அ - கை.

சீவசேதன முதலியவற்றின் வியாபகத்தைக் கூறல்.

உ௦.—ஆகையினால் சிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்து நிற்பன்.

ஈசுவரன் தன்னுடைய சரீரமாகிய சகலசரீரங்களைவிடச் சகலப் பிரபஞ்சங்களைவிடக் கலந்து நிற்பன். இந்த விருவகைக்குஞ் (சிதாபாசனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும்) சாட்சியாயிருக்கின்ற பிரம சைதன்யம் சகல சரீரத்திலுஞ் சகலப் பிரபஞ்சத்திலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும்கூட அதிக்கிரமித்து (மீறி) எல்லையற்றிருக்கும்.

பத்துத்திக்கு.

உ௧.—(து-ரை). கிழக்குமுதலிய விவகாரத்திற்குக் கர்ரணமாய் ஒன்றாய் வியாபகமாயிருப்பது திக்காம். அது பொருள்களினிருப்புப் பற்றிக் (1) கிழக்கு, (2) தென்கிழக்கு, (3) செற்கு, (4) தென்மேற்கு, (5) மேற்கு, (6) வடமேற்கு, (7) வடக்கு, (8) வடகிழக்கு, (9) மேல், (10) கீழ் எனப் பத்துவகையாம். [மேல் - விசம்பு. கீழ் - பசுதாளம்.] திக்கு - திசை.

அ - கை.

தத்துவ விவகாரங்களைக் கூறல்.

உக.—சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்துக்கு அன்னமயமான சட்டேகோச தத்துவம்-சு, சூட்சும சரீரதத்துவம்-உரு, சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-ருக.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சூட்சும சரீர தத்துவம்-உரு, சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-உரு.

காரணசரீர வியவகாரத்துக்குச் சீவன், ஈசுவரன், அவிதை, வித்தை, பிரமம் ஆகத் தத்துவம்-ரு.

சீவ வியவகாரத்துக்குச் சீவன், ஈசுவரன், பிரமம் ஆகத் தத்துவம்-ரு.

சாட்சி வியவகாரத்துக்குச் சாட்சி-க. ஈசுவரனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி அன்னமயகோச தத்துவம்-சு, சமட்டி சூட்சும சரீரதத்துவம்-உரு, சமட்டி சீவன் அவித்தை-உ, ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம்-ரு, பூதம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-ருக! சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி சூட்சும சரீரதத்துவம்-உரு, சமட்டி சீவன் அவித்தை-உ, சூட்சுமபூதம்-ரு, ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-ரு.

காரண சரீர வியவகாரத்துக்கு ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம் ஆகத்தத்துவம்-ரு.

சுசுர வியவகாரத்துக்கு சுசுரன் பிறமம்-உ.

பிரம வியவகாரத்துக்குப் பிரமம்-க.

இந்திரிய வியவகாரத்துக்கு இந்திரியம்-க, சட்கோச தத்துவம்-சு, கரணம்-ரு, வாயு-ரு, சீவன், சுசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-உஉ.

மனோராச்சிய (விண்ணெண்ண) வியவகாரத்துக்கு (உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்) கரணம்-ரு; சீவன், சுசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு; ஆகத் தத்துவம்-க௦.

இப்படித் தத்துவங்களுனுடைய தோற்றமு (சிருஷ்டி) யும் நிலை (ஸ்திதி) யுஞ் சொல்லப்பட்டன.

அஃநமயமான சட்கோசம்.

உக.-(த-ரை). அன்னத்தினு னுண்டாகிய (வ்நூல சரீரத்தின்) சர்மாதி கூட்டமாவும் ஆத்மாவிற்குக் கோசம் (உறை) போலிருப்பதால் சட்கோசத்தத்துவம் எனப்பட்டன. சட்டோசம் - ஆறு உறை.

அவித்தை.

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை யுண்டெண்ணுவது தான் அவித்தை (அஞ்ஞானம்).

வித்தை

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை விவர்த்தியாக்குவது தான் வித்தை (ஞானம்).

சாட்சி.

அந்தக்கரணத்தை யுபாதியாகவுடைய சேதனம், அல்லது உதா சினமாய்ச் சமீபத்தி லிருந்துகொண் டறிவதாகிய சேதனம், அல்லது அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்திகளிலுமுள்ள சேதனமாதிரம் சாட்சியாம்.

கீர்த்திபுலகை.

வேதாந்த சித்தாந்தத்துள் உத்தம மத்திம கனிஷ்ட அதிகாரி களுக்கு அறிவிக்கும்பொருட்டு அஜாதவாதம் யுகபத்சிருஷ்டி கிரம சிருஷ்டியென மூன்று பட்சங்கள் சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றன. உண்மையாக வுள்ளது பிரமமே; தேகாதிப் பிரபஞ்சம் எக்காலத் தும் இன்றென்னும் பட்சம் அஜாதவாதமாம். இதுவே அதனது முடிந்த தீர்ப்பாம். சொப்பன வுலகு கிரமமின்றி மனத்தினின்று முண்டாவதுபோல் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் கிரமமின்றிப் பிரமத்தி னின்று முண்டாயிற்றென்னும் பட்சம் யுகபத் சிருஷ்டியாம். மாயை யின் தமோகுண வடிவப் பிரகிருதியின் விட்சேபத்தினின்றும் ஆகாயாதி சூட்சும பூதங்களும், அவற்றின் சத்துவ இராசத குணங் களிவிருந்து சூட்சும தேகமும், தமோகுண மாத்திரமுடைய சூட் சும பூதங்கள் பஞ்சகரணப் படுதலால் ஸ்தூல பூதங்களும், அவற் றால் பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், ஜனலோகம், தபோலோ கம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், என்றேழு மேலுலகங்களும், அதல, விதல, சதல, தராதல, ரஜாதல, மகாதல, பாதாளம் என் றேழு கீழுலகங்களும், அத்துலகங்களுள் சேவனுடைய போகத்திற்குத் தகுதியான அன்னாதிகளும் போகத்திற்கு ஸ்தானமான தேவ மனு வுதிய பசுபட்சிமுதலிய ஸ்தூல சரீரங்களு முண்டாகின்றன என்னும் பட்சம் கிரம சிருஷ்டியாம். இப்புத்தகத்தில் இதுகாறும் கூறிவந்த சிருஷ்டி கிரமசிருஷ்டியாம். இச்சிருஷ்டி கனிஷ்டாதிகாரியின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டதாம். அஜாதவாதமே உடம்பாடர்கக்

கூறும் வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்குக் கிரம சிருஷ்டியையும் யுகபத் சீருஷ்டியையும் கூறுவதில் கருத்தின்றாயினும் மத்திமா திகாரியும் கனிஷ்ட திகாரியும் அத்வைதப் பிரமத்தை யறிவதற்காக ஜகத்தை நிஷேதிக்கவேண்டி யிருத்தலால் அதுபற்றி அஃது இருவகைச் சிருஷ்டியையும் கூற்றிற்று.

பிரமவிசாரத்தினால் யதார்த்தஞான முண்டாகாதவனுக்குக் காரியத்தைக் காரணத்து ள்டக்குதல் ஷ்டிவ லயசிந்தனையினிமித்தம் உற்பத்திக்கிரமம் சொல்லப்பட்டது. லயசிந்தனையால் அத்வைதப் பிரமத்தினிடத்துப் புத்தி ஸ்திரப்படுவதுபற்றிக் கிரம சிருஷ்டியும் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அ - கை.

தத்துவங்களின் லயக்கிரமங் கூறல்.

உஉ — இனித் தத்துவ மொடுங்கு (தத்தங் காரணங்களு ளடங்கு) கின்ற வழி சொல்லுகிறோம். அதெங்ஙனமென் னில்:—

சகல சீவர்களிடத்திலே இருக்கின்ற தூஸசரீரங்களும் தமக்காதாரமான தூல பூதங்களுடனே டடிந்து (முன்னி லைமை விட்டுப்) பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூல பூதங்களும் பஞ்சீகரணம் (கலப்பு) விட்டுத் தன்மாத்திரை யான (சூட்சுமமான) தாமதகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவல விரணிய கர்ப்பாவத்தை (சூட்சும பூதங்களா யிருக்கும் நிலை) பென்று சொல்லப்படும். சூட்சும சரீரம் இருபது தத்துவமுங் கட்டு (நிலை) விட்டுப் பூதங் களினுடைய சாத்விக குணமும் இராசத குணமுமாக வெர்டிங்கும், அதெங்ஙனென்னில்:—சகலப் பிராணிகளிட்

த்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், ஆக்கிராணமும், உதா
னவாயுவும், உபத்த விர்திரியமும் பிருதிவியி லொடுங்கும்.
சித்தமும், சிங்ஙவையும், சமானனும், பாயுருவும் அப்புவி
லொடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும்
அக்கினியி லொடுங்கும். மனதும், துவக்கும், பிராணனும்,
பாணியும் வாயுவிலொடுங்கும். தேயுசும், சுரோத்திரமும்,
வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தி லொடுங்கும். அப்
போது பழையபடியே முக்குண பூதங்களாகும். இந்தச்
சூட்சும பூதங்களுள் பிருதிவி அப்புவிற்சுரைந் தொடுங்
கும். அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறி (வற்றி) யொடுங்கும்.
விளக்குப்போல அக்கினியும் வாயுவிலணைந் தொடுங்கும்.
வாயுவும் ஆகாசத்திலோய்ந் தொடுங்கும். ஆகாசமும் விட்
சேபசத்தியிலொடுங்கும். ஆவரண சத்தியும் விட்சேப்
சத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தாமதகுண மாத்திரமாய்
ஆலமரம் ஆலவித்தி லொடுங்கினுற்போல இன்னும் ஒரு
சிருட்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும் அவித்தையிலும் ஒடு
ங்கும். அந்த மாயையும் அவித்தையும் அதினுண்மை
யான (மிகவும் சூட்சுமமான) மூலப்பிரகிருதியென்று சொ
ல்லப்பட்ட விர்துதத்துவத்தி லொடுங்கும். அந்த விர்து
வும் பாம்பென்கிற பெயர்போய்ப் பழுதையா (கடிறு) ய்க்
கண்டாற்போலத் தனக் கதிட்டானமான பிரம
சைதன்ய மாத்திரமாக வொடுங்கும். இப்படிப் பொய்
மெல்லாம் (தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம்) மெய்ய்ப்பொரு
ளொன்றாகக் கண்டு அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாக
விருக்கின்ற தன் வடிவென (தனது நிசவடிவென)க்

கண்டுதெளிந்து கவலை (தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தா லுண்டாகின்ற வருத்தம்) கெட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

உஉ.—(கு-ரை.) (க) அந்தக்கரணத்து ளொன்றான (1) அகங்காரமும் ஞானேந்திரியத்து ளொன்றான (2) ஆக்கிராண (மூக்கிந்திரிய) மும், பஞ்சவாயுவினு ளொன்றான (3) உதானவாயும், கருமேந்திரியத்து ளொன்றான (4) உபத்த இந்திரியமும் சூட்சும பூதங்களு ளொன்றான பிருதிவியின் காரியமானபடியினு ளே அதிலொடுங்கின; காரியம் தன் (முதற்) காரணத்துள் லயமாமென்னும் நியமமிருத்தலா லென்க.

(உ) (5) சித்தமும், (6) சிங்நுவையும், (7) சமானவாயுவும், (8) பாயுருவும் அப்புவின காரியமானதால் அதிலொடுங்கின.

(ஈ) (9) புத்தியும், (10) சட்சுவும், (11) அபானவாயுவும், (12) பாதமும் அக்கினியின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ஈ) (13) மனதும், (14) துவக்கும், (15) பிராணவாயுவும், (16) பாணியும் வாயுவின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ஊ) (17) தேயுசு (உள்ளமும்), (18) சுரோத்திரமும், (19) வியானவாயுவும், (20) வாக்கும் ஆகாயத்தின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

ஆரோபம் அதிப்டானந்தீ லடங்கும்வகை.

கயிற்றில் ஆரோபமா (கற்பனையா) கத் தோன்றிய அரவு (பிராந்தி யுள்ள சமயத்து) ஓடுவதுபோன்றும் நகர்வது போன்றும் இருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி நீங்கிய சமயத்து) அது தனக்கதிவ்ஃடமான கயிற்றி லடங்கிப் போதலால் கயிறே விளங்குதல் போன்று பிரமத் தில் ஆரோபமாகத் தோன்றிய (கீழ் கீழ் தோன்றிய தத்துவங்களை

நோக்க அதி துண்மையாயுள்ள) விர்துதத்துண்மெனப்பெட்பிரகிருதியும் (பிராந்திகாலத்துத்) தேகாதிப் பிரபஞ்ச காரிய ஜரலங்களுக்குக் காரணமாதலபோன் நிருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி நீக்கியகாலத்து) அது தனக்கதிஷ்டானமான பிரமத்தி லடங்குப்போதலால் பிரமமே மிஞ்சி விளங்கா நிற்குமென்பது.

“தண்டத்தை நோக்கி யீது சர்ப்பமென் நிமெபி ராந்தி தண்டஞா னத்தாற் றீரிற் றகவிது வென்ற வொன்றே தண்டமா னதுபோ லாரோ பிதமான சமுசா ரிக்குத் தண்டழை யுணர்ச்சி யாலே தத்துவம் பிரய மாகும்”
என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

கீவன்முத்தன்.

சேவத்துவம் (யானெனதென்னு மபிமானம்) விடுபட்டவன் சேவன் முத்தனும். தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண் டிருக்கப் பிரம சொரூபமாக நிலைத்தல் சேவன் முத்தியாம். சேவன் முத்தனுக்கு அவித்தையின் ஆவரணம் விட்சேபமென்னும் சத்திக ளிரண்டனுள் சம்சார பரம்பரைக்குக் காரணமான ஆவரணமானது தத்துவ ஞானத் தினால் நசித்தும் விட்சேப (அவித்தியாலேச) மானது (வறுத்த விதைபோன்று) விதேக முத்திவரையில் பிராரத்தத்தினால் நசியாமலி ருத்தலினால் அதுபற்றி அவனுக்கு (விட்சேப சத்தியின் காரியமான) தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட கானனீர் மீண்டுந் தோன்றுதல் போன்று) தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற தென்பது.

“தர்சிய மாம்ப வஞ்சந் தேய்ந்துசொப் பணம்போற் றேன்ற வுரியவெம் பால்வி ழித்தோ னொருவனே சேவன் முத்தன்”

என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகவேனுந் தோற்றுதலீன்றி (முற்றுமின்றி)ப் பிரமசொரூபமாக நிலைத்தல் விதேகமுத்தியும்.

ஸ்தூல ரூக்கும் காரணமென்னும் மூன்று தேகமும் நீங்கிப்போதல் விதேக முத்தியென்று கூறினுமொக்கும்.

அ - கை.

தத்துவ வகையைக் கூறல்.

உரு.—இப்படித் தோன்றி யொடுங்குகின்ற தத்துவம் ஈசு;
அதெங்ஙனென்னில்:—பூதம்-ரு, தூலசரீர தத்துவம்-சு,
சூட்சும சரீரதத்துவம்-உரு, காரண சரீரமான மாயை
அவித்தை-உ, இவற்றிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுவரன் சிவன்-
உ, இவற்றிற்கெல்லாம் அதிட்டான சைதன்யமா யிருக்
கின்ற பிரமம்-க, ஆகத் தத்துவம்-ஈசு.

உரு.—(சு-ரை). தோன்றி யொடுங்குகின்ற தத்துவம் ஈசு
என்றுகூறியதில் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதுமாயுள்ள தத்துவம் ஈரு
என்றும் அவற்றிற்கு விவர்த்த காரணமாயுள்ள தத்துவம் (பிரமம்)
க என்றும் கொள்க.

ஈசுவர்னுக்குக் காரண சரீரம்—மாயை. சீவனுக்குக் காரண
சரீரம்—அவித்தை.

அ - கை.

பொதுத் தத்துவ மின்னதென்றும்

சிறப்புத் தத்துவ மின்னதென்றும் கூறல்.

உச.—இவற்றிற் சிவருக்குச் சமுதாயம் பூதம்-ரு, மாயை-க,
மாயாப் பிரதிபிம்பரான ஈசுவரன்-க, பிரமம்-க, ஆக இந்த
எட்டுஞ் சகலப் பிராணிகளாலும் சமுதாயமா (பொது
வா) க வதுபவித்தப்படும். மற்ற விருபத்தெட்டும் அந்தத்
தத்துவப் பிராணிகளால் பிரதக்கா (தனித்தனியா) க வது

பவிக்கப்படும். அநெங்ஙனென்னில்:—பிரதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லாருக்கும் ஆதாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லாருக்குஞ் சலமில்லை. நேயுநிலா திருந்தால் பாகம் (உணவுப் பொருள்கள் உண்ணுதற்குப் பக்குவமாதல்) இல்லை. வாயுவிபக்க மில்லாவிட்டால் வாடை (வாடைக்காற்று) தென்றல் (தென்றற்காற்று) இல்லை. ஆகாச மிறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாச (இட) மில்லை. மாயையும் மாயாப் பிரதிபிம்பரு மிறக்கிற் சகல சமயத்துக்குச் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மலிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம். பிரதக் கெங்ஙனென்னில் (தனித்தனியா யறு பவித்தற் குரியவையென்பது எப்படி யென்றால்):—ஒருவனுக்குத் தூலசரீர மிறக்கில் எல்லாருக்குந் தூலசரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூட்சும சரீரத்தி லொருவனுக்கு அங்கவைகல்லியம் (உறுப்புக்குறைவு) வந்தால் எல்லாருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தரா யிருக்கின்ற சுகந் வாமதேவர் முதலானோருக்கு அவித்தையுஞ் சீவனு மிறந்து போயிருக்க மற்றையோருக் கெல்லாம் அவித்தையுஞ் சீவனு மிறவாதபடியினாலும் இந்த விருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் அவனவனுக்கு பிரதக் கென்பதிலே சந்தேகந் தேவையில்லை.

ஈ சு வ ர ன்.

உச.—(துறை). மாயாப் பிரதிபிம்பனாயுள்ள ஈசுவரன் ஒருவனையா யிருந்தும் அஃஸீசுவரனைச் சமயவான்கள் உண்மை யுண்டாது நூலதேச விமித்தங்களுக் கேற்றவாறு வேறுவேறு நூல்களும்

வேறுவேறு நாமமும் கற்பித்துக்கொண்டு வணங்குதல்பற்றி 'மாயையும் மாபாப்பிரதி பிம்பருமிறக்கில் சகல சமய (மத)த்திற்கும் தெய்வ மில்லை' என்று கூறப்பட்டது. “உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத் திரமாம், சவலைக் கடலுள னாப்க்கிடந்து தடுமாறும், கவலைகெடு த்து” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திங்கறியத்தக்க தாம்.

பிரமம்.

அறிவாகாரமா யிருத்தல் யாதென்று விசாரிக்குமிடத்து இத்திரியம், அந்தக்கரணம், சேவனியாவும் உண்மையி லறிவாகாரமா யிருத்தலின்றென்பது பெறப்பட்டுப் பிரமமே அறிவாகாரமா யிருப்பதென்றேற்படுகிறது எனவே ‘பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மறிவில்லை’ என்று கூறப்பட்டது.

“சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே திகழ்வான்” என்று பிரமகேதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

அங்கவைகல்யம்.

குருடாதல், செவிடாதல், ஊமையாதல் முதலியவை அங்கவை கல்யயாம்.

சுகர் வாமதேவர்.

சுகர் வாமதேவரென்பார் வேதப் பிரதிபாதகராயுள்ள தத்துவ ஞானிகள். வராகோபரிஷத்து நான்காவ தத்தியாயத்தில் “சுகர் முத்தர் வாமதேவர் முத்தர். அவர்களைத் தவிர முத்தியடைந்தவர்களில்லை. (இவ்விருவருடைய மார்க்கத்தைத் தவிர முத்திக்கு வேறே மார்க்க மில்லையென்பது தாற்பரியம்.) இந்த லோகத்தில் சுகடார்க்கத்தை யெய்தத் தைரியசாலிக ளனுசரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சத்தியோ (இந்தத் தேகம் போனவுடனே) முத்தராகின்றார்கள். இந்த லோகத்தில் வாமதேவ மார்க்கத்தை யெப்போது மனுசரிக்கிறவர்கள்

மறுபடி மறுபடி பிறப்பை யடைந்து சத்துவகுணத்தோடு கூடின யோக மார்க்கங்களினாலேயும் சாங்கிய (ஞான) ந்களினாலேயும் கரு மங்களினாலேயும் கிரமமுத்தர்க ளாகின்றார்கள். சுகமார்க்கம் வாம தேவமார்க்கம் என்று இரண்டுமார்க்கங்கள் தேவனு லேற்படுத்தப் பட்டன. சுகமார்க்கமானது பட்சிமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்குப் பட்சிகள் பறந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகம் போனவுடனே முத்தி யடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்கமானது ஏறம்புமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்கு ஏறம்பு போகவேண்டுமானால் கிரமக் கிரம மாய் ஊர்ந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகத்தைவிட்டுப் பிறகு இதை விட வுத்தமமான ஜன்மமடைந்து அதிலிருந்து பின்னும் உத்தம மான ஜன்மமடைந்து இப்படியே பல ஜன்மங்களை யடைந்து கடை சியில் பிரமலோகஞ்சென்று பிருமாவுடன் முத்தி யடைவது) என் றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. விதிவாக்கியங்களினாலேயாவது ந்வேத வாக்கியங்களினாலேயாவது மகாவாக்கிய விசாரத்தினாலே யாவது சாங்கிய யோக சமாதியினாலேயாவது அசம்பிரஞ்ஞா சமாதி யினாலேயாவது தம ஆத்மசொருபத்தை யறிந்து கீர்மலமானவர்கள் சுகமார்க்கத்தினாலே பரமபதத்தை (மோட்சத்தை) அடைகிறார்கள். யமமுதலிய ஆசனங்களினாலே யுண்டாகின்ற ஆயாசமாகிய அடாப்பி யாசத்தினாலே (அடயோக அப்பியாசத்தினாலே) அடிக்கடி அநேக தடைகளின லுண்டான அணிமாதி (சித்தி)களுக் குட்பட்டவனாய் நல்ல பயனை யடையாமல் மறுபடி நல்ல குலத்திற் பிறந்து, முத்திய (ஜன்மத்தின்) வாசனையினாலே மறுபடி யோகாப்பியாசம் செய்து, அநேக ஜன்ம அப்பியாசத்தினால் வாமதேவ மார்க்கத்தினாலே அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய முத்தியை யடைகின்றான். பிரமப் பிராப்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதாகவும் மங்களகரமானதாகவும் இந்த இரண்டு மார்க்கக் களிருக்கின்றன. இவைகளி லொன்று சத்தியோ முத்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுத்தியையும் கொடுக்கத்தக்கன” என்று கூறுவதற்கு நன்கு கவனிக்கத்தக்கதாம்.

அ - கை.

முப்பத்தாறந் தத்துவம் ஆத்மவடிவ சீவம்
என்பதை விளங்கக் கூறல்.

உரு.—இந்தத் தத்துவம் முப்பத்தாறில் எப்போதுந்தானாக வே காணப்பட்ட தத்துவம்-க, எப்போதுந் தனக்கு அன்னியமாகவே காணப்பட்ட தத்துவம்-எ, தானாகவுந் தனக்கு அன்னியமாகவும் அறுபவிக்கப்பட்ட தத்துவம்-உஅ. அநெங்ஙனென்னில்:—அவத்தாத்திரய சாட்சியா யிருக்கின்ற பிரம சைதன்னியம் எல்லா வவத்தையிலும் தானாகவே விளங்குகையினாலும் மற்றத் தத்துவங்கள் போலத் தனக்கு அந்ரியமாகக் காணப்படாதபடியினாலும் பிரம சைதன்ய மொன்றுமே தானாகவிருக்கப்பட்டது. பஞ்ச பூதம் மாயை மாயாப்பிரதிவிட்பர் ஆக ஏழும் தன் றொழி ல்லான (ஈசுவரனுடைய கிருத்தியமான) பஞ்ச கிருத்தியம் தசாவதார முதலான தொழில்க ளொருகாலுந் தன்னுடைய தொழில்களாகக்காணப் படாதபடியினால் இந்த ஏழு தத்துவமும் தனக்கு அன்னியமே யல்லாமல் தானாக மூட்டா, மற்ற இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் நான் பிராமணன், நான் கூத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி (ஆசிரியனிடத்தோதி விரதங் காத்து விவாகமின்றி யிருப்பவன்), நான் கிருகஸ்தன் (இல்லறத்தில் வழுவாது டணையாளோடுகூடி வாழ்பவன்), நான் வானப்பிரஸ்தன் (இல்லறத்தை விட்டு டணையாளோடாயினும் தனித்தாயினும் வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்

பவன்), நான் சந்நியாசி (முற்றத்துறத்தவன்), நான் ஆன், நான் பெண், நான் கரியன், நான் சிகப்பன், நான் கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற தூலசரீரமாகிய ஆறுதத்துவமும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்பு (வேறு) பட்டு என்மா டென்கன்றென்றாற்போல என் சரீரம் பருத்தது, இளைத்தது, நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனைநாள் ஆயிற்றென்று தான்வேறு தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நான் கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போகித்தேன், கொடுத்தேன், வாங்கினேன், நடந்தேன், புகித்தேன், சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்துக்கு (கருப்பிற்கு)ச் சீவித்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற சூட்சுமசரீர தத்துவம் இருபதாம் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்வி டென்னுடமை யென்றாற்போல என்கண் என்காது என்முகக் கென்னாக் கென்கை மென்கா லென்மன மென்புத்தி யென்னகங்கார மென்சித்த மென்பிராணனென்று தான் வேறு அவைகள் வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நானறியே னறிவேனென்று தானாக வழங்குகின்ற வஞ்ஞானமுஞ் சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்னஞ்ஞானம் என் சிவனென்று வழங்குகின்றபடியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் தானாகவுந் தனக்கன்னிபமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம், இப்படிச்சிதாண்ன குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன் தேட்கும்படி (விநயபூர்வக

மர்பக் கேட்பதாவது :— சுவாமி!) இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் தானானுற் சாட்சியைப்போல ஒருதன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமற் பஞ்சபூதத்தைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கி (காரணமி)லலை இந்த இருபத்தெட்டுத் தனக்கன்னியமேயானு லெப்போதும் புறம்புபட்டே யிருக்கவேண்டு மல்லாமல் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய்த் தனக்கு அன்னியமுமா யிருக்குமென்கின்றது இருட்டாதித்த (இருட்டுவடிவ ரூபிப) னென்றாற்போலச் சொன்னீர். இது விருத்தமென்கின்ற சங்கைக்கு (ஆட்சேபத்திற்குக் குருசொல்லுகிறா) பரமார்த்தமா (உண்மையா)கத் தானென்கின்ற தொருவகையும் அத்தியாசத்தி (மயக்கத்தி) னாலே தானென்கின்ற தொருவகையும் ஆக இருவகையுமுண்டு. சாட்சி சைதன்னியத்தைத் தானென்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்தவிருபத்தெட்டையுந் தானென்கின்றது கட்டையைக் கள்ள னென்றாற்போலவும் பழுதையைப் பாம்பென்றாற் போலவும் புத்திர தாராதிகளை (பிள்ளை பெண்சாதி முதலானவர்களை)த் தானென்றாற் போலவும் மயக்கமே யல்லாமல் உண்மையல்ல; ஆகையினால் அஞ்ஞானகாலந் தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்டதத்துவம் ஏழு; இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவம்-உஅ; ஆக இந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் அததற்குச் சொன்ன குணங்குறிக (சிறப்பியலென்னு மடையாளங்க) னுடனே கூடக்

காண்கின்ற அறிவு கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற் குப் புறம்பாகவே இருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல இந்த மூப்பத்தைநதுதத்துவத்தையுங் காண்கின்ற மூப்பத்தாராந் தத்துவமாகிய பேரறிவென் றுணர்ந்து அதுதானென்றறிந்து (தனதெதார்த்த வடிவமென் றுள் ளவாறு நிர்விகற்ப சமாதீவாயிலாக வறிந்து) அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரம தரிசனமுடைய சிவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுமென் றுத்தரம்.

பஞ்சகிருத்தியம்.

உரு.—(சு-ரை). சிருஷ்டி (படைப்பு), திதி (காத்தல்), சங் காரம் (அழித்தல்), திரோபவம் (மறைத்தல்), அனுக்கிரகம் (அருளு தல்)என்னு மிவ்வந்து தொழில்களும் பஞ்சகிருத்திய மெனப்படும். இவைந்தனுள் முன்னுள்ள மூன்றும் சடத்திற்கும் பின்னுள்ள விரண்டும் சித்திற்கு முரியனவாம்.

தசாவதாரம்.

துஷ்டமரையொழித்துச் சிஷ்டரைக்காக்குமாறு காலதேச நிமித் தங்களுக்கேற்ற வாறு ஈசுவரன் கொள்ளும் வடிவத்திற்கு அவதார மென்று பெயராம். மச்சம் (மீன்), கூர்மம் (ஆமை), வராகம் (பன்றி), நாகசिங்கம் (மனிதவுருவும் சிங்கவுருவுங் கலந்த வடிவம்), வாமனம் (குறுகிய மனிதவடிவம்), பரசுராமன், இரகுராமன், பலராமன், கண் ணன், கந்தி (குதிரைமுகமுடைய மனிதவடிவம்) என்பன தசாவதார மா (பத்துப்பிறப்பா) ம். இவ்வவதாரமே யன்றி நரநாராயணன், கபி லன், வியாதன், பெளத்தன் என்றற்றொடக்கத்த அவதாரங்களு முண்டு. [கர்மத்தினாலன்றி யிச்சையினாற் கொள்ளும் வடிவம் அவ தாரமெனப்படும்.]

ஸ்தூல சரீரதர்மம்.

பிரம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் ஜாதியும்; பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்னும் ஆசிரமமு (நிலையு) ம்; ஆண் பெண் என்னும் அங்கமு (உறுப்பு) ம்; செவலை, கட்டை, நெட்டை என்னும் குணமும்; பருத்தல், இளைத்தல் என்னும் விகாரமும் ஸ்தூலசரீரத்தின் தர்மங்களாம். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தி (பிராந்தியி) ஞல் நான் பிராமணன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன. பிராமணசாதி முதலியனவே ஆத்மா வாகுமாயின் என் சாதி, என் சரீரம் இளைத்தது என்றற் றொடக்கத்தனவாக வழங்குதல் கூடாது; உடைமையும் உடையதும் ஒன்றாயிருத்தல் முடியாமையின்.

சூட்சும சரீரதர்மம்.

காண்டல் (கண்ணிந்திரியத்தின் தொழில்), கேட்டல் (செவி நிந்திரியத்தின் தொழில்), தொடல் (பரிசு இந்நிரியத்தின் தொழில்), போகித்தல் (உபஸ்த இந்நிரியத்தின் தொழில்), கொடுத்தல் வாங்கல் (பாணீந்திரியத்தின் தொழில்), நடத்தல் (பாதேந்திரியத்தின் தொழில்), புசித்தல் (வாக்கிந்திரியத்தின் தொழில்), சிந்துத்தல் (சித்தத்தின் தொழில்), நிச்சயித்தல் (புத்தியின் தொழில்) சேவித்தல் (பிராணனின் தொழில்) ஆகிய இவை சூட்சுமதேகத்தின் தர்மங்கள். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தினால் நான் கண்டேன் நான்கேட்டேன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன.

காரணதேக தர்மம்.

அறியாமை காரணதேகத்தின் தர்மம். இஃது அத்தியாசத்தினால் நான் அறியேன் என்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

சீவதர்மம்.

அறிதல் சீவனின்தர்மம். இஃதத்தியாசத்தினால் நான் அறிந்தேன், அறிகின்றேன், அறிவேனென்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

ஸ்தூலசரீரமும் அதன் தர்மமும், சூக்ருமசரீரமும் அதன் தர்மமும், அஞ்ஞானமும் அதன் தர்மமும், வேனும் அதன் தர்மமும் ஆத்மாவல்ல. ஸ்தூல சரீரதத்துவம் (6) சூட்சுமசரீரதத்துவம் (20) அஞ்ஞானம் (1) சீவன் (1) ஆக இவ்விருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் ஆத்மாவிற்கு வேறுபட்டவையென்று இங்கு விசாரமுகத்தாற் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதுபற்றி வீரவாய் வாசுதேவமனனம், பஞ்சகோச விலகூண நிருபகத்திற் கண்டு கொள்க.

அநீதியாசம்.

பிராந்தி (மயக்க) ஞானத்தின் விஷயமாகிய மித்தியாவஸ்து விற்கும் (கயிற்றிற்றேன்றிய பாம்பிற்கும்) பிராந்தி ஞானத்திற்கும் அத்தியாசமென்று பெயராம். இவ்வத்தியாசம் அர்த்தாததியாசம் ஞானாததியாசமென விரண்டுவகைப்படும். [கயிற்றிற்றேன்றிய பாம்பு அர்த்தாததியாசமாம். அதன் ஞானம் ஞானாததியாசமாம்.] இவ்விரண்டினுள் அர்த்தாததியாசம் (1) கேவல சம்பந்தாததியாசம், (2) சம்பந்த சகித சம்பந்தியுத்தியாசம், (3) கேவலதர்மாததியாசம், (4) தர்மசகித தர்மியுத்தியாசம், (5) அன்னியோன்னியாததியாசம், (6) அன்னியதராததியாசம் என்றறுவகையாம்.

(1) கேவல சம்பந்தாதீத்யம்.

அநான்மாவி (சுடத்தில்) ஆன்மாவின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆண்டு அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது அதனது தாதான்மிய (ஒற்றுமை வடிவ) சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆகவே, அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்பந்தம் கேவல சம்பந்தாததியாசமாம். [அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்த மிருப்பதாகத் தோன்றுதல் மயக்கத்தினாலாவதன்றி யுண்மையிலின்றென்பது கருத்து.] வானவனைவில் வானத்தின் சம்பந்தமிருக்கின்ற தென்பது மிதற்குதாரணமாம்.

(2) சம்பந்த சகித சம்பந்தியாத்தியாசம்.

கயிற்றினிடத்து (அதிற்றேன்றிய) பாம்பின் சம்பந்தமும் (பாம்பாகிய) சொருபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியஸ்தமாதல் (கற்பனையாயிருத்தல்) போன்று ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தமும் (அதன்) சொருபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியாசமாகின்றன. ஆதலால் ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தச்சகித (கூடிய) சம்பந்தியினத்தியாசமுண்டாகின்றது. சம்பந்தத்தையுடையது சம்பந்தியாம்.

(3) கேவல தர்மாத்யாசம்.

நான் வெளுத்தேன் நானினேத்தேன் என்றவிடத்து என்னுடைய தேகத்தின் வெண்மை முதலியனவும், நான் பார்த்தேன் நான் கேட்டேன் என்றவிடத்துச் சூட்சுமதேகத்தின் பார்வை முதலியனவுமாகிய தர்மங்கள் ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமாகின்றன; அத்தேகங்களின் சொருபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவில் என்னுடைய சூக்குமதேகங்களின் கேவல தர்மத்தினத்தியாச முண்டாகின்றது. வேறொன்றை யாசிரயித்ததாய் (பற்றுக்கோடாகவுடையதாய்) ச்சுதந்தரமின்றி யிருப்பது தர்மமெனப்படும். வெண்மை, இளைத்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகள் தர்மங்களாம்.

(4) தர்மசகித தர்மியத்தியாசம்.

நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்றவிடத்துக் கர்த்திருத்துவமும் (கர்த்தாவாந் தன்மையும்), போக்திருத்துவமும் (போகத்தை யனுபவிக்குந் தன்மையும்) ஆத்மாவின் தர்மமா யிராது அந்தக்கரணத்தின் தர்மமா யிருக்கின்றன. ஆத்மா நிர்விகாரமா யிருத்தலால் அதன்கண் யாதொரு விகாரமுமின்றும். ஆயினும், அந்தக்கரணத்தின் கர்த்திருத்துவாதி தர்மங்களும் சொருப (அந்தக்கரண) முமாகிய இரண்டும் ஆத்மாவில் (கிளிஞ்சிலில் வெள்ளித்தன்மையோடு கூடிய வெள்ளி கற்பனையா யிருத்தல்போன்று) அத்தியஸ்தமா யிருக்கின்றன.

கின்றன. ஆதலால் ஆத்மாவில் அந்தக்கரணத்தின் தர்மசகித தர்மியின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. தர்மத்தையுடையது தர்மியெனப்படும்.

(5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம்.

காய்ச்சிய இரும்பில் இரும்பின்தன்மை அக்கினியிலும் அக்கினியின் தன்மை இரும்பிலும் இருத்தல்போன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசமும் அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமும் இருத்தல் அன்னியோன்னியாத்தியாசமாம். ஒன்றற்கொன்றத்தியாசமாதல் அன்னியோன்னியாத்தியாசத்தின் தன்மையாம்.

(1) சத்து, (2) சித்து, (3) ஆநந்தம், (4) அத்துவத்தவம் (இரண்டென்பதின்றி யிருத்தல்) என்னும் நான்கு விசேடணங்களும் ஆத்மாவிற்குரியனவாம். (1) அசத்து, (2) சடம், (3) துக்கம், (4) துவிதசகிதத்துவம் (இரண்டோடு கூடியிருத்தல்) என்னுமிந்நான்கு விசேடணங்களும் அநான்மாவிற்குரியனவாம். இவற்றுள் அநான்மாவின் துக்கம் துவிதசகிதத்துவம் என்னுமிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் ஆத்மாவின் ஆநந்தத்தையும் அத்துவத்தவத்தையும் மறைக்கின்றன. அம்மறைத்தவினால் ஆத்மாவிய் “நான் ஆநந்தரூபனாயும் அத்துவிதரூபனாயு மிருக்கிறேன்” என்னும் ஞானமுண்டாகாது “நான் துக்கியாயும் ஈசுவராதிகளிலும் பேரானவரையுமிருக்கிறேன்” என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆத்துமாவின் சத்து சித்து என்னுமிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் அநான்மாவின் அசத்துவத்தையும் ஐடத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அதனால் அநான்மவாகிய அகங்காராதிகளில் “அசத்தாயும் சடமாயுமிருக்கிறது” என்னும் ஞானமுண்டாகாது “இருக்கிறது விளங்குகிறது” என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு ஆன்மா ஞன்மாக்களுக்குப் புரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அத்தியாசமிருக்கின்றமை காண்க.

இருத்தல் என்பது சத்து; விளங்குதலென்பது சித்து.

(6) அன்னியநாத்தியாசம்.

இரண்டில் ஒன்றானது அத்தியாசம் அன்னியசராத்தியாசமாம். (அன்னியதரம் — இரண்டிலொன்று.) அரவில் கயிற்றின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது கயிற்றில் அரவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் போன்று அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது ஆன்மாவில் அநாத்துமாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் அன்னியதராத்தியாசமாம்.

இங்குக் கூறிய ஆறுவகையத்தியாசமும் கீழ்க்கூறப்படும் இரு வகையத்தியாசத்தனுடங்கும்.

அவை (1) சொரூபாத்தியாசம், () சம்சர்க்காத்தியாச மென்பனவாம்.

(1) சொரூபாத்தியாசம்.

தத்துவஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்க வஸ்து (பாம்பு) அதிஷ்டானத்தில் (கயிற்றில்) சொரூபமாக அததியஸ்தமாயிருக்கிறது. தேகாதிப் பிரபஞ்ச அநான்மாவிற்கு அதிஷ்டான (ஆன்ம). ஞானத்தினால் பாதம் (பொய்யென்று நிச்சயித்தல்) உண்டாதலால், ஆன்மாவில் அதன் சொரூபாத்தியாச முண்டாகின்றது. ஒன்றன் பூபூவடிவமும் மற்றொன்றில் அததியஸ்தமாதல் சொரூபாத்தியாசமாம்.

(1) சம்சர்க்காத்தியாசம்.

பாதிக்க (பொய்யென்று நிச்சயிக்க)த்தகாத வஸ்துவின் சொரூபம் அததியஸ்தமாகின்றதின்று. ஆனால் அதன்சம்பந்தம் அததியஸ்தமாம். ஆதலால் அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்சர்க்காத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆகவே இது சம்சர்க்காத்தியாசமாம். சம்சர்க்கம்—சம்பந்தம்.

அத்தியாசத்தின்மையையே யறிவாமாறு இக்குச்சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. விரிவா யறிய விரும்புடையோர் விசுத்திப்பிரபாகரம் ஏழாவது பிரகாசத்திற் கண்டுகொள்க.

அது தானே ஸ்ரீதலீ ரீவண்பூதி.

“ஓ சுவேதகேதுவே! இந்த ஸகலப் பிரபஞ்சமும் அந்தச் சத்தையே ஆதாரமாக வுடையது. அதுதான் சத்தியமானது. அதுதான் ஆத்மா. அது நீயா யிருக்கிறாய் (தத்துவமாகி)” என்று எந்தே க்கியோபரிஷத்தா, “சர்வசுவரூபியாயும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்தனும் அஹிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கின்ற பரப்பிரமமெதுவோ அது நீ. நீயே அது. ஜாக்ஜி சொப்பன சுழுத்தி முதலியவைகளில் எந்தப் பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரமமே. அது தானே என்றறிநகால் சகல பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்” என்று கைவல்லியோபரிஷத்தும் கூறுவதால் முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் சாட்சியாய் நின்றநிலி கின்ற முப்பத்தாரூர் தத்துவமாகிய அது (சுடஸ்தன்) தானென்றறிந்து அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரமதரிசன முடைய சிவன்முத்தன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

அ - கை.

பந்த மோட்சங்களின் காரணத்தைக் கூறல்.

உக:—இப்படிப் பிரமமே தானென்றும், மற்ற முப்பத்தைந்து தத்துவமூர் தனக் கன்னிபமென்றும், பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் (ஆகமாநாதம் விவேகமில்லாத மூடர்கள்) அநங்காரக்கிரதயிலுலே புத்திரதாராதிகள் தனக்கின்றதைத் தான் தனக்கின்ற நெனக்கின்ற மூடத்தனம் போல இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையுந் தன் தொழிலென்று மயங்குகின்றயடியினால், இந்த இருபத்

தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட (சம்பாதிக்கப்பட்ட) புண்ணிய பாவங்களினாலும் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கன்மத் தின்படியே சனன மரணாதி சமுசாரத்திலே அடிபடுகிறோமென்று மயங்குவன். பிரமசைதன்னியமே தானென்றும் மற்ற முப்பத்தைந்துந் தானல்லவென்றுத் தெளிந்தவிலே கிக்கு அகங்காரக் கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த இருபத் தெட்டினுடைய தொழிலையும் நான் செய்வனில்லை யென்றுத் இந்த இருபத்தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்க வில்லையென்றுத் திடப்படத்தேறி மயக்க மற்றிருக்கின்ற படியினால், இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கன்ம மில்லாத படியினால் சனன மரணாதி சமுசாரமில்லாமல் முத்தனாகப் பிரமமாத் திரமாகவே யிருப்பன். இவனைச் சீவன்முத்தனென்றும், திடப்பிரஞ்ஞனென்றும், அதிவர்ணச்சிரமி யென்றும், குணாதீதனென்றும், பகவத் பக்தனென்றும், பிராமணனென்றும் சொல்லுகின்ற இந்த ஆறையுஞ் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவத்தை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷ மடையக்கடவர்கள்.

அகங்காரக்கிரந்தி.

உக.—(கு-நா), தானல்லாத வடம்பைத் தானெனக்கருதுதல் அகங்காரக்கிரந்தியாம். இதுவே, இருதயக்கிரந்தியாம். இது காரணமாகத் தன்னோடியையிலாத பொருள் தனதென் றபிமானிக்கப்படுகின்றது. கிரந்தி - முடிச்சு (கட்டு). [அகங்காரக்கிரந்தி - அகங்காரத் தின் வசப்பட்டிருத்தலாம்.] கிரந்தி: இருதயக்கிரந்தி, சம்சயக்கிரந்தி, கீழ்க்கிரந்தியென மூவகையாமெனக் கூறலுமுண்டு. (1) புத்

தியை ஆத்மாவாக அத்தியாசத்தால் நிச்சயித்திருத்தல் இருதயக் கிரந்தி; (2) ஆத்மா ஏகமா? அநேகமா? சித்தா? சடமா? என்றற் றொடக்கத்தனவாக மயக்கங்கொண்டிருத்தல் சம்சயக்கிரந்தி; சஞ்சி தம் பிராரத்தம் ஆகாமியமென்னும் கர்மங்களை ஆத்மா வுடைத்தா யிருக்கிற தென்றல் கர்மக்கிரந்தி.

சீவனி முத்தனியல்பு.

“சென்றது கருதார் நானைச் சேர்வது நினையார் கண்முன், நின் றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும், பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார், நன்றுதி தென்றார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்” என்று கைவல்லியப் கூறுதலால் சீவன்முத்தனியல்பை யறிந்துகொள்க.

திடப்பிரஞ்ஞன்.

“காட்சியை யெல்லாம் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தெருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவ”னாகிய குருவீனது அனுக்கிரகத்தினால் சமாதி கூடி ஐயந்திரிபின்றிச் சிவப்பிரமங்களி னொருமையை யறிந்து யாதொன்றிலங் கலங்காது அறிவாகாரமாயி ருப்பவன் திடப்பிரஞ்ஞன். திடப்பிரஞ்ஞன் - நிலைத்த அறிவு.

அதிவர்க்குச்சிரம்.

பிரம கூத்திரியாதி வர்ணத்தை (சாதியை) யும் பிரமசரிய முதலிய ஆசிரயத்தையு (நிலையையு) ம் கடந்துள்ளவன் அதிவர்க்குச் சிரமி. சாதியும் ஆசிரமமும் ஸ்தூலதேகத்தின் கற்பணையாதலானும், சீவன்முத்தன் (அஞ்ஞானிகள் போன்று தேகாகாரமாகாது) அறி வாகாரமாயிருத்தலோடு அதற்குச் சாட்சியாக விளங்குதலானும் அவ னுக்குச் சாதியும் ஆசிரமமு மின்றாயின.

குணநீதன்.

நிர்விகற்ப சமாதியாயிலாகப் பிரகிருதியையொழித்துச் சொரூப மாக விளங்குபவனிடத்துப் பிரகிருதியின் குணங்களான சத்துவாதி

களிருத்தற்கு ஞாயமின்மையினால் அவன் குணஜீதனும். குணஜீதன் சத்வாதிருணங்களுக் கப்பாற்பட்டவன். “நேத்திரங்கண்ட மிருதயங்களை ஸ்தானமாகவுடைய சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியாகிய அவஸ்தாத் திரயங்களுக்கு விலட்சணனா (வேறா) யிருப்பதே குணத்திரயங்களைக் கடப்பதாம்” என்று நவஜீதசாரம் நிருவாணப் பிரகரணத்திற்கு கூறுகின்றது. இதுபற்றி விரிவாயறிய விரும்புவோர் பகவத்கீதை 14-வது அத்தியாயத்திற்கு கண்டுகொள்க.

பகவத் பக்தன்.

ஒன்றன்கண் பூச்சிய (பூசிக்கத்தக்க) புத்தியோடுண்டாகும் பிரீதி (அன்பு) பக்தியாம். இதனைப் பகவானி (கடவுளி) டத்து வைத்தவன் பகவத்பக்தனும். இது மனத்தினுற்செய்யும் பக்தி, வாக்கினுற்செய்யும் பக்தி, காயத்தினுற்செய்யும்பக்தி, இவ்வுலகிகபக்தி, வைதிகபக்தி, ஆத்தியாத்மிகபக்தி யெனப் பலவகையாம். சீவசுர பாவங்கழன்று பிரமவடிவாய் நிலைத்துள்ள சீவன்முத்தன் சர்வபுத்தங்கனிலும் ஆத்மாவுன் (தனது) பகவத்பாவத்தையும் பகவத்வடிவ தன்னிடத்துச் சர்வபூதங்களையும் காண்டலே இக்குப் பகவத்பக்தியாம். பகவத்கீதை 6-வது அத்தியாயத்தில் “(பிரமாமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள) சகல வஸ்துக்களிலும் சமமாய்ப் பிரமத்தைப்பார்க்கின்ற ஞானையோகத்திலேயே மனதையுடைய யோகியானவன் தன்னைச் சகலவஸ்துக்களிலு மிருக்கிறதாகவும் தன்னிடத்திலே சகல வஸ்துக்களுமிருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான்” என்று கூறி யிருத்தலு மிங்கறியத்தக்கது.

பிராமணன்.

ஞானயோகத்தால் பிரமத்தை யறிந்து அவ்வடிவாக நிலைத்தவன் பிராமணன். “ஞானியானவன் சூடுமியுடன் கூவரஞ்செய்துகொண்டு வெளிப்பூணூலை யெடுத்திட்டு விடவேண்டியது. நாசமற்றதாயும் நிரோஷமாயுமிருக்கிற பிரமமெதுவோ அதனைச் சூத்திரமாகப்

(பூணூலாகத்) தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். சூசிப்பிக்கிற (குறித்துக் காட்டுகிற) தினாலே சூத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். சூத்திரமென்பது பரமபதம் (உத்தம ஸ்தானமாகிய பிரமம்). எவனால் அந்தச் சூத்திரமானது அறியப்படுகின்றதோ அவன் பிராமணன்” என்று நாரதபரிவிராஜகோபரிஷத்து மூன்றாவ துபதேசத்திற் கூறுவ திங்குக் கவனிக்கத்தது.

மோட்சம்.

சர்வதுக்க நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் மோட்சத் தின் வடிவமாம். மாயையும் அதன்காரிய வுலகும் சர்வதுக்கமாம். பரமாநந்த வடிவாயிருப்பது பிரமமாம். மோட்சமானது தத்துவ விசாரஞ் செய்வதனால் உண்டாகின்றது. யான்யார்? பிரமமென்பதெத்த கையது? பிரபஞ்சமென்பது எது? என்றிம்மூன்று வஸ்துக்களையும் விசாரித்தல் தான் இங்குத் தத்துவ விசாரமாம். இம்மூன்று தத்துவங்களையும் சற்குரு முன்னிலையில் ஐயந்திரிபற விசாரித்து நானும் பிரமமும் சேதனவடிவம். உலகம் சடவடிவம். மாயோபாதியினால் நான் பிரமத்திற்கு வேறுபட்டவன்போல் தோன்றுகின்றேன். உண்மையில் வேறுபட்டவன்ல்லன். பிரமத்திற்கு வேறாகாத நான் பரிபூரணமாயிருத்தலால் உலகம் சத்தாகவிராது என்னிடத்துக் கயிற்றின் கண் அரவுபோல் கற்பனையாயிருக்கிறது. கற்பனையாயிருக்கு முலகு அதிஷ்டானமான என்னைவிட்டு வேறாயிராமையால் நானேயுள்ளன்; பிறிதொன்றென்பது காவத்திரயத்திலுமில்லை. சர்வும் மித்தை, சர்வம் பிரமம், சர்வம் நான் என்று திடப்பட வறிந்தவனுக்குத்தான் மோட்சமுண்டாமென்பது சித்தமாமென்க. சாதன சதுஷ்டயமுடைய பாவராயிருப்பினும் அவரியாவரும் இத் தத்துவ விசாரம் பண்ணுவதற்குச் சுதந்தரமுடையோராவர். இத் தத்துவ விசாரம் காதியையும் தெயத்தையும் ஒட்டியிருத்தலில்லை, ‘சகலரும் இந்தத் தத்துவத்தைச் சொழும்பண்ணி மோட்சமடைபுக் கட்டவர்கள்’ என்று கூறியிருத்தலி

நூல் எதேதேதாதுந் மொத்தியுந் இசைக்கியவா மென்பது வெள்ளிடை மலையே விளாதுமென்க. இந்த நானந்தான் வருவதெப் படியொளி விடைபிடா விசாரத்தால், வந்த ஸைத்திய விசாரந்தா னெதெனின் மனையாந் சீரத்தல், இந்த காங்கிவா சித்தெது சடமெது விவண்மெனன் குக்கடும், பந்த மேடவீடு வன வுசாவநல் பகர்விசா மததாதும் என்று னாவல்லியருத், விசாரத்தினால் பந்தத்தையும் விசாரக்கிறதினால் மோட்சத் ததயமடை கிறான். ஆணையினால் பந்தபாதம் விசாரத் தெய்வேன்மது. அங்கு மோபத்தி ஒரு வஸ்து பிரிதொரு வஸ்துவாயத் ததான்று வசிஞ்ஞாநம் அபவாதத்தினை மைசத்திற் கன்னிபமாய்க் காந் பதில்லை மென்பது; இது சங்குபாந் ததச்சயங்கக்கடும். ஆணை மீதுகத், தீவன், பரமாத்மா இவர்களைக் குறித்துச் சத விசாரக்கலை னங் தவசவருமடம் ததாசவருபுந் தெரிந்தால் விசாரதியக் கடல்த னுக்கு) அமேகமாயிய பரமத்தான் திருக்கிறது என்று னபகட்டளை. பங்வுத்தும் கடலுதங் எதியத்தக்கதாந் னான சாஸ்திரத்தை யெற்றுச் சற்குருமுக்கினிலையில் ஆமனா மா விசாரஞ்செத்து பரம மாக மிஞ்சம் புருஷார்த்தத்தைப் பொறுதலே மனாகார்ப்ப் பிரதாதவ நின் கடமையாதும்.

ஓம் - கபம்.

நாநாறுவாதுக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருவேதுனை.

